

ВІСТНИК

СТАНИСЛАВІВСЬКОЇ ЕПАРХІЇ.

Ч. 4390/IV. Апостазія Володимира Федева. Відізджаючи з Милиту св. ап. Павел в глибокім зворушеню вирік сі слова: „Внимайте оубв себе и всемім стадѣ, въ немже васъ Духъ сватый постави Єпископы, пастіи церквѣ Господа и Бога, ѡже стажѣ кровію своєю. Язъ во вѣлѣхъ сіє, яко по отшествіи моемъ внидѣтъ коacy тѣжцы въ васъ, не щадѣрѣи стада. И ѡтъ васъ самѣхъ костанѣтъ мѡжіє глаголюрѣи развращеннаѣ, ѡже ѡтторгѣти оученики въ слѣдѣ себе. Сего ради вдите. (Дѣян. гл. 20. зач. 44 ст. 28). Ті віщі слова св. Павла сповнялися і сповняються. Історія свідчить, що Церков католицька від початку свого істновання мусила боротися з численними лютьми ворогами, але найтяжші борби вела в своїм лоні, коли то сектанти, єретики і відступники роздирали

і шарпали внутренности своєї матери! Зі всіх борб Вона завжди виходила побідно, бо єсть ділом Бога!

Зі згадкою на наведені пророчі слова св. ап. Павла Епископский Ординаріят подає Всеч. Духовенству до відома отсей сумний факт. Володимир Федів, бувший гр. кат. експозит, в Камінках малих, повіту Коломийського виступив з Церкви католицької а зголосив своє вступленє до лютерского віроісповіданя у пастора на Багінсбергу ад Коломия.

Сим своїм лячним і згіршаючим поступком він попав в церковну клятву задержану св. Столиці Апостольській. Тим самим він стратив право і титул до стану священничого. Не сміє отже ані носити одяг священничий, ані не може сповняти ніяких священничих функцій. Також в згромадженю, до котрого вступив, немає ніякого єрархічного степеня. Він єсть тепер звичайним чоловіком світским.

Зірвавши зовсім з Церквою католицькою В. Федів стараєся потягнути за собою вірних в дієцезії обіцяючи, що буде їм відправляти Богослуженє в живій українській мові. Якраз тою обіцянкою вже збаламутив деяких вірних і допровадив до того, що деякі люди з сіл повіту Коломийського і Печеніжиньського зголосили в Староствах своє виступленє з Церкви католицької. Заходить побоюванє, що той щойно викликаний рух антикатолицький матеріально (долярами) піддержуваний противниками кат. Церкви розпоряджаючими для тої ціли богатим фондом, не зараз устане, але вще якийсь час ширитися буде не тільки між нашим селяньством, але і між міщаньством і інтелігенцією.

На тогу шкідливу агітацію Епископский Ординаріят звертає особлившу увагу Всеч. Духовенства і рішучо приказує протиділати в приватних розмовах а передовсім в проповідях на тему: 1) Основанє Церкви, — 2) Наслідник св. Петра, наслідники апостолів і чотири знамена Христової Церкви, котрі посідає тільки кат. Церков а прочі секти не мають тих знамен, — 3) відтак Не-

помильність Церкви кат. в навчаню, і що 4) тільки Церков кат. єсть єдиноспасаюча.

В поборюваню сеї шкідливої агітації звертаєся увагу Всеч. Духовенства головно на одну справу, а іменно, що Церков кат. поборювала своїх ворогів найсильніше своєю жертвою терпіня і своєю героїчною святостію. І тому най Духовенство головно уживє сего оружія. Святість і праведність особиста кожного священика, ревно праця душпастирска, виконуванє діл християньского милосердя для потребуючих ближних, не вимагати великих треб за душпастирські функції, молитва, кожного священика душпастиря разом з своїми вірними о відверненє сеї небезпеки, о опам'ятанє заблудивших, часті сповіди і св. Причастіє вірних. Ось се найуспішнійші середники!

Вкінци поручаєся Всеч. Духовенству повисше оголосити вірним і їх остерегти, де сего вимагає конечність, або де по гадці дотичного душпастиря буде се хосенне. Що до самого апостати Володимира Федева, то по вказівкам св. Ап. Павла (I. Кор. V, 2) приказується його оминати і зірвати з ним всякі товарискі зносини, а натомість молитися о його опам'ятанє і наверненє. — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 23-го листопада 1925 р.

Ч. 1/орд. В справі відправи святих Літургій. Сим подаєся поновно до відома і приміненя зарядженя видані вже в Вістнику з р. 1925 Ч. V. стор. 93—95 а іменно:

Дійшло до відомости тут. Еп. Ординаріату, що в церквах парохіяльних, де єсть більше число місцевих священиків, править ся на будних днях більше Служб Божих співаних і що відправа тих Служб Божих відбуває ся з таким поспіхом, що викликує смішність і згіршенє. Спішить ся священик, спішить ся також і дяк, котрий так скоро меле, що не тільки слова поликає, але навіть цілі реченя опускає. Одним „духом“ потрафить відспівати антифон, Слава: і нині: і Єдинородний Сине. Справді занепад всякого чувства і почутя релігійного!

В церкві дієсь формально ярмарок. Дзвінки дзвонять, священники спішать ся, щоби захопити олтар, а дяк скоро „реферув“; ту співає ся коротка панахида і „вічная пам'ять“ а ту сейчас якась ектенія і „многая літа“.

Щоби сему зарадити, приказуєсь і заряджуєсь, що кожного будного дня має правитись Служба Божа співана в означенім і тім самім часі через одного з священників парохіяльних, або через і непарохіяльного, але за відомостію і згодою настоятеля парохії. Крім сеї співаної Служби Божої позволяє ся вще одну, і то лишень одну співати Службу Божу, і то перед, або по висше сказаній співаній Службі Божій, однак так, що має бути перестанок між одною а другою пів години. Більше Служб Божих співати в тій самій церкві і в той самий день забороняє ся під цензурою суспензії *ipso facto*.

Приказуєсь рівнож Службу Божу співати без поспіху, слова виразно вимовляти, а дякови заборонити слова поликати, або опускати.

Що до читаних Служб Божих також не позволяєсь більше правити як трем священникам в однім і тім самім часі. Іменно один може правити при головнім олтарі, а два інші рівночасно при бічних олтарях в той спосіб, що один править при олтарі бічним по одній стороні церкви, а другий при бічним олтарі по другій стороні церкви. Забороняєсь рішучо і строго правити рівночасно двом священникам при двох бічних престолах по одній і тій самій стороні церкви. Може однак другий священник стати до Служби Божої при другім олтарі по тій самій стороні церкви, наколи приходить час для него определений, а перший священник не докінчив вще в тім часі Служби Божої. Позволене правити нараз три Служби в висше означенім порядку уділяєсь лишень там, де сего вимагає конечність з огляду на більше число місцевих священників. Де ся конечність не заходить, або де льокальні обставини сего не домагають ся, там най правять ся читані Служби Божі по порядку одна за другою.

Звичайна причина, чому більше Служб Божих читає ся нараз, єсть та, що всі хотілиби правити Служби

Божі в однім і тім самім часі для себе догіднім. Так не може бути. Най буде в церкві розклад часу, що до правлення Служб Божих. Най зачнуть ся правити Служби Божі від самого рана прим. від 6. год. і так най читає ся одна по другій, а тогди з певністю стане для всіх часу поодинокно читати Служби, або бодай в меншім числі. Служби Божі най не правять ся в довільнім часі і кожного дня змінючім ся, але най буде усталений порядок при узглядненю місцевих потреб і обставин, і того порядку треба придержуватись. Рівнож Служби Божі най не зачинають ся серед години, але точно з початку, або в половині годин, прим.: 6, 6¹/₂, 7, 7¹/₂ і т. д. але ніколи 6¹/₄. 7.10 7.20 і т. д. Все до тепер сказане і заряджене відноситься не тільки що до порядку Служб Божих в будних днях, але і в неділі і дни святочні. Деби священники не перестерігали висше зарядженого порядку, там уряд парохіяльний має звернути увагу дотичним священникам, а еслиби не услухали, то має донести до тут. Еп. Ординаріату.

При тій нагоді звертаєсь увагу, щоби Служби Божі читані були справді читані, а не крикливі. Треба читати так, щоби услугуючий чув, а голоснійше зовсім не треба. Бо як священник голосно вимаває а до того так само і той, що служить до Служби Божої, то має ся вражине, що сварка в при олтари. А щож доперва дівсь, як більше священників нараз править Службу Божу? Справді вежа вавилонська! Рівнож евангелія і форми освячення не треба піднесеним голосом вималяти, як се мають деякі священники в звичаю. Одним словом, читана Служба має бути тиха, а не голосна. Вистарчить, если священник сам себе чує і той, хто до Служби Божої служить.

Вкінци звертаєсь увагу що до відправлюваня Служб Божих так званих соборних. Ту також суть страшні надужитя і безобразности, а передовсім если один за „скоро“, а другий за „помалу“ править. Кожда проте соборна Служба Божа має правитися звільна і поважно так, щоби всі сослужителі могли спільно вималяти всі слова. Передовсім головний целебранс має так звільна правити, щоби всі прочі з ним могли спільно і з увагою

відправити цілу Службу Божу. Но если цілу Службу Божу соборну мають всі сослужителі разом служити, то однак найбільше треба звернути увагу на вимовлюване форми пресуществлення (освященя), а головню на слова есенціональні: „сіє ёсть тѣло моє“ „сіа ёсть кровъ моа“, бо если тільки один вирве ся і скорше скінчить ті слова вимовляти, то тогди він тільки один совершає жертву, а прочі суть злишні, бо скоро тільки один скорше вимовив, то вже послідувало пресуществлене хліба в найсв. Тіло, або вина- в найсв. Кров Христову так, що другі вже не мають матерії до пресуществлення. А не тільки не совершають тогди прочі сослужителі жертви, але рівнож не чинять задосить прийнятим стипендіям. З тої причини треба добре уважати і разом рівночасно в головню целєбруючим слова пресуществлення вимовляти.

До тих повисших заряджень додається еше, що не вільно ніякому катехиті дозволити ученикови стати коло себе при самім олтари в часі Служби Божої в цілі відчитуваня тропарів і кондаків, як також читаня „Апостола“. Се має сам катехит відчитати.

Крім сего приказується, щоби кождий священник в часі проскомидії приготував певну скількість частиць, щоби мож запричащати в часі Служби Божої вірних, котрі вклякнуть до св. Причастія. Бо лучається, що вірні вклякнуть до св. Причастія, а відтак нераз огірчені відходять, бо священник не хотів їх запричащати. Не відганяти нашою нерадивостію вірних від трапези Господньої, бо Христос замкне нам самим двері свого царства.

Вкінці забороняється правити службу Божу або инше Богослужене в тім часі, коли правиться Служба Божа архієрейска, без огляду чи співана, чи читана, без огляду чи се має місце в катедрі чи в иншій церкві в дієцезії, хиба за дозволом Епископа. В тім случаю може священник вийти на Службу Божу читану, але бічним входом, наколи такий є і не даючи знаку дзвінком, а наколи нема бічного входу, то може вийти попри олтар, де правиться Служба Божа архієрейска, але також не

можна давати знаку дзвінком, як також не можна дзвонити в часі Служби Божої т. в. ані підчас пресуществлення ані підчас св. Причастія. — Від Єпископського Ординаріату. Станиславів, 12-го січня 1926 р.

Ч. 97/IV. Зарядження на час великого посту на 1926 р. Зарядження на час великого посту на 1926 р. як також всі полекші що до посту і розрішень остають ті самі з попередних літ а іменно оголошені в Вістнику з 1922 р. Ч. I—III. ч. I/орд. як також в Вістнику з 1924 р. Ч. I—IV. ч. 333/II. з тим додатком, що всі душпастирі квесту в I-шу неділю великого посту на милостиню дієцезальну (МД) мають прислати найдальше до 30 днів по I-шій неділи вел. посту. Наколиби хто з душпастирів не прислав в висше сказанім речинци, тоді платня його місячня буде обернена на фонд МД, без огляду, чи дотичний душпастир ту квесту прише пізнійше, чи ні. — Від Єпископського Ординаріату. Станиславів, дня 12-го січня 1926 р.

Ч. 98/IV. В справі торжества коронації св. Отця Пали Пія XI. Заряджене в справі обходження річниці торжества коронації св. Отця Пали Пія XI. припадаючої в дни 12-го лютого с. р. остає в силі так як остало оголошене в Вістнику 1925 р. Ч. I—III стр. 3. з тим додатком, щоби при кінци Служби Божої підчас виставлення Найсв. Тайн перед відспіванем: „Тебе Бога хвалим“ відмовити єще 5 Отче наш і 5 Богородице Діво в намірене св. Отця. — Від Єпископського Ординаріату. Станиславів, 11-го січня 1926 р.

Ч. 63/IV. В справі донесеня про Тво Апостольства Молитви. В котрій парохії є Тво Апостольства Молитви — має душпастир зараз по одержаню Вістника донести до Еп. Ординаріату:

1) Чи Тво Апостольства Молитви в канонічно ереговане — і коли;

2) Чи в грамоти агрегаційна і номінаційна і книжка вписова;

3) Кілько в членів і як Тво розвивається.

Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 5-го січня 1926 р.

Ч. 40/VII. В справі скарбон церковних. В справі провадження скарбон церковних заряджується слідує: Ключів від скарбони церковної має бути три, оден у священника, а два у провізорів церковних. Проваджене книжки касової належить до священника. Без позволеня священника не може ніхто за церковні гроші нічого для церкви купувати. Гроший зі скарбони церковної не можна нікому позичати; не може їх священник собі позичати. Всякі позички зі скарбони церковної забороняється вправді не під цензурою, але під строгою особистою відвічальністю.

Що три місяці винен священник подати вірним подрібний звіт з доходів і розходів скарбони церковної. Вірні, як не знають кілько впливає до скарбони церковної і які в видатки, не цікавляться нею, ширять різні підозріння, а в слід за тим і жертвенність з їх сторони упадає.

Всеч. ОО. Декани з нагоди візитацій деканальних винні здавати осібно справоздане о стані скарбони церковної.

За рік 1925 надішлють до Еп. Консистерії Всеч. Уряди парохіяльні до кінця лютого с. р. звіт, в яким подадуть сумаричний стан скарбони церковної. В дальших літах винні надсилати до кінця січня слідуєчого року дослівний відпис касової книги за попередний рік. — Від Єпископскої Консистерії. Станиславів, дня 4-го січня 1926 р.

Ч. 39 VII. В справі надсилання копій метрикальних до Еп. Консистерії. Мимо численних пригадок в Вістнику в справі точного надсилання копій метрикальних до Еп. Консистерії, на жаль треба ствердити, що більша частина Всч. Духовенства копій метрикальних в приписанім речинци не висилає. Нераз треба уживати аж так строгих мір як суспензія, щоби копії можна одержати.

А прецінь се є обовязок настоятеля парохії такі копії виготовити і їх до Еп. Консистерії вислати. Витяги з книг метрикальних мають вагу документів публичних, а в разі знищення книг метрикальних, таких витягів вірні не можуть одержати. До жаданя і одержаня таких витягів они мають право. Если в Еп. Консистерії суть копії знищених метрик, тоді потрібні витяги можна виготовити з копій, зглядно цілі книги метрикальні з копій можуть бути в легкий спосіб відновлені. Еслиж метрики понищені, а копій нема, наражується вірних нераз на дуже болючі втрати, а то завдяки недбальству священників, які копій в своїм часі до Еп. Консистерії не вислали.

Взивається тому Всч. Духовенство до як найточнішого надсилання копій метрикальних. Еп. Ордиваріят на будуче таким священникам недбалим і легкодушним, які копій в своїм часі не вишлють, задержить виплату пенсії, доки копій не надішлуть. Копій за рік 1925 належить вислати до кінця лютого с. р. Рівнож за послідних шість літ (1919—1924) — если хто до тепер не вислав, — належить в тім самім речинци прислати.

Иніші бракуючі річники належить вислати в міру візвань. Деякі Уряди парохіяльні такі візваня вже одержали, а деяким щойно вишлеса. Усі копії належить надсилати посредством Урядів деканальних. Уряди деканальні без проволоки винні одержані копії вислати до Еп. Консистерії. Они також винні провадати евіденцію надсланих копій з парохій їх деканату. — Від Епископскої Консистерії. Станиславів, дня 4-го січня 1926 р.

Ч. 38/VII. В справі відновлення понищених книг метрикальних. Поручається Всеч. Духовенству приступити як найскорше до відновлення понищених в часі війни книг метрикальних.

Належить наперед впевнитися, чи в Еп. Консисторії нема копій понищених річників метрик. Если такі знаходяться, винні дотичні душпастирі їх визичити і переписати. Если копій понищених річників метрик нема, належить усі акти уродин, вінчань і смерти при помочи заприсяжених свідків і документів пр. шкільних свідочств, витягів метрикальних в хронологічнім порядку списати. В той спосіб належито виготовлені книги метрикальні будуть мати важність правдивих книг метрикальних. — Від Епископскої Консисторії. Станиславів дня 4-го січня 1926 р.

Ч. 16/с. В справі розрішень від перепон супружих. Пригадується всім душпастирям тутешні зарядженя оголошені в Вістнику з 1925 р. Ч. I—III. ч. 1/IX. стор. 10—11 в справі посилая післанців з подаями о розрішене від перепон супружих, як також посилая всяких датків. Крім сего подається до відома, щоби душпастирі не домагалися розрішеня телеграфічною дорогою, як також, щоби не важилися вінчати на основ візваня до переслая такси канцелярийної, але аж доперва по отриманю грамоти розрішеня. — Від Епископского Орденаріяту. Станиславів, дня 12-го січня 1926 р.

Ч. 99/VIII. В справі подяки за Петрів гріш зібрий в дієцезії Станиславській. *Secretaria di Stato di Sua Santità. Dal Vaticano, 10. Ottobre 1925. No. 47121.*

Ill. me ac Rev. me Domine,

Quam bene de religione nuper meriti sint boni istius Diocesis fideles, cum, te quidem cum clero praeunte, Petianar Stipem Zl. 1500, per Apostolicum Poloniae Nuntium miserunt, eo metiri licet, quod hoc munere auxilium tulerint Apostolicae

Sedi, ut in tantis temporum necessitatibus fere infinita fidei et caritatis opera per universum terrarum orbem sustentare queat.

Itaque Augustus Pontifex, libenti sane animo hoc amoris et obsequii officium accipiens, debitas grates agit cum tibi tum iis omnibus qui stipem dederunt vel collegerunt; atque amplissimam a Deo vobis precatus remunerationem, in auspiciis caelestium donorum itemque ut paternae benevolentiae Suae pignus, Apostolicam Benedictionem tibi cunctoque gregi tuis curis credito peramanter impertit.

Haec tibi renuntians, sensus existimationis maximae erga te meae profiteor, quibus sum et permanere gaudeo

Amplitudini Tuae addictissimus

P. Card. Gasparri.

Повисше подається до відома Всеч. Духовенства і вірних. — Від Єпископської Консисторії. Станиславів, дня 12-го січня 1926. р.

Ч. 4221/IV. Досліди нерухомих і рухомих старинностей через некомпетентні особи. Бувають случаї, що непокликані і некомпетентні особи перепроводжують досліди і фотографування нерухомих і рухомих памяток минувшости, як прим. збору творів мистецтва і приладів, священничих риз, монстранцій, чаш і т. и. в церквах, легітимуючися тільки документами особистими, без спеціального зіволена влади консерваторської або навіть фалшивими, виставленими, мнимо через Міністерство Вр. Рел. і Ос. П.

Позаяк заходить узаasadнене побоюване, що ті особи перепроводжують такі досліди в цілях злочинних т. зн. використання їх до евент. упрянованих нападів і рабунків цінніших памяток рухомих, зглядно злосливого ушкодження об'єктів памяткових, прото Уряд Воввідський Львівський обіжником з дня 8-го жовтня 1925. р. Ч. А. Д. 16837 ex 1925 распорядив, щоби в случаю появи таких осіб, помимо їх позірно автентичних і легальних доводів особистих, заразом посвідки Міністерств: Віроісповідань Релігійних і Освіти Публичної, Справ

внутрішних або Війскових, віддавати їх безоглядно до диспозиції найблизшого Постерунку Державної Поліції в ціли ствердження автентичности документів і евент. відставлення їх до Уряду Воевідского Львівского.

Сей розпорядок Уряду Воевідского Львівского отсим подається В. Ч. Урядам парохіяльним до відома і евентуально до виконання.

Від Епископского Ординаріату, в Станиславові, дня 18-го листопада 1925. р.

Ч. 4907/IV. Досліди предметів старинної культури. Уряд Воевідский Львівский під днем 25-го листопада 1925. р. Ч. А. Д. 22.912 ех 1925. р. звертає увагу Урядів парохіяльних, котрі в церквах мають здепоновані нераз високої вартости священничі ризи, чаші і т. ин., щоби як належить опікувалися тими річами та не щадили коштів в ціли їх тривалого забезпечення.

Звиджуючим старинні памяткові церкви і каплиці а також оглядаючим старинні предмети належить заборонити подрібних невмілих дослідів, які моглиби нанести ущерб суті досліджуваного предмету. Натомість сферам науковим легітимуючимся відповідними документами належить улекшати звиджуване і дати всяку поміч при досліджуваню памяткових предметів.

В теперішнім часі намножилося в великих містах багато склепів з антиками, в котрих на виставі видиться часто предмети без сумніву служачі давнійше Службі Божій, з чого можна заключати, що они є набуті в дорозі нелегальній. Факт той повинен бути пересторогою для парохіяльних Урядів, щоби звертали бачну увагу на звиджуючих церкви і їх памяткі а в случаю сконстатованої крадежи памяток підозрілих осібняків сейчас віддавати в руки постерунків Державної Поліції.

Повисше рішене Вис. Воевідства подається отсим до відома В. Ч. Духовеньству. — Від Епископского Ординаріату. Станиславів, дня 2-го січня 1925. р.

Ч. 4585/IV. Перевожене і ексгумація мощий. Міністерство Вір. Рел. і Осв. Публ. під днем 27-го жовтня 1925. р. Ч. 7544 в предметі: перевожене і ексгумація мощий, прислало до Єпископского Ординаріату отсей рескрипт:

Міністерство Справ внутрішних (Генеральна Дирекція Служби Здоров'я) звернулося до Міністерства Вір. Рел. і Осв. Публ. з просьбою о прицімненє духовенству всіх віроісповідань змісту роспорядження Міністра Здоров'я Публ. в справі перевозу і ексгумації мощий (Дн. Уст. Роз. Дер. Н. 42, 1920 п. 257.) а в особенности приписів містяться:

1) В пар. 1. „Мощі осіб померших повинні бути похоронені на найблизшій цминтарі тої парохії або громади, де настунила смерть; на перевезенє мощий в ціли похороненя їх в иншім місци є потрібне письменне зізволєнє властивої влади, однак може бути доконане тільки в порі холодній (межи 16. жовтня і 15. квітня . . .)“ З того параграфу слідує, що настоятель цминтара не має права прийняти мощий з поза обсягу парохії або властивої громади без зізволєня властивого старости.

2) В пар. 6. „По прибутю мощий до стації відбираючої на цминтар призначєня, влада адміністраційна в особі делегованого урядника або фунціонера поліції стверджує на місци цілість печати, відбирає позволенє і перестерігає, щоби мощі без отворєня домовин були безпроволочно похоронені.“ Відси слідує, що ніякий духовцій немає права похоронити привезених з поза парохії або громади мощий, поки властива влада не ствердить цілости домовин, паки і печати.

3) В пар. 9. . . . Ексгумація . . . мусить відбутися при захованю отсих приписів: а) обовязкова присутність властивого повітового лікара, б) чинність повинна відбуватися в порі холодній, о скілько можна вчасним ранком, в) участувати в ній можуть тільки особи урядові і безпосередно інтерєсовані “ То значить, що надзвір цминтара немає права позволеня на ексгумацію без захованя тих приписів і инших, маючих характер ви-

ключно санітарний. — Крім того пар. 10. забороняє ексгумації в гробів збірних.

Повисше подається отсим до відома Всч. Духовенства. — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 2-го грудня 1925. р.

Ч. 1108/с. Позволенє на заключенє вінчання, видане через власть війскову особам війсковим. Подається до відомости, що по мысли розпорядженя Міністерства для справ війскових в 28/XI. 1925 р. Ч. 35569 V. О. 25. особи війскові обовязані предложити духовному, який має уділити сльбу, позволенє на заключенє вінчання уділене через власть війскову після залученого взору.

Взїр: Позволенє на заключенє супружа. Панови (степень, імя і назвиско) . . . (полк, заклад або уряд) . . . позваляю на заключенє вінчання в п. (імя і назвиско) дня . . . Важне на протяг 6 місяців від дати дорученя. — Печатка урядова. — Підпис.

Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 16-го грудня 1925 р.

Ч. 5214/IV. Просьба о поміч для родини бл. п. о. Антонія Одїжиньского, б. пароха Жизномира. Всч. о. Денис Нестайко, декан Бучацкій предлежив до оголошеня отсю просьбу:

Всечеснійші і Високопреподобні Отці!

На дни 27/2 1925 р. помер в Жизномири бучацкого деканату священник бл. п. о. Антоній Одїжинський і полишив вдовицю і девятеро незаосмотрених дітей. — Майна не лишилося жадного для тої численної родини. Скінчиться рік — вдовиці треба буде зробити місце для нового пароха а она лишиться в сирітках без даху над головою. Чи малиби ці бідні іти за прошеним хлібом? Чувство милосердя наказувало заопікуватися тими нещасними і хоть в дечім їм помогти.

Передовсім розходилося о якійсь дїм, щоби мали нахист. В тій ціли завязався комітет, котрий мавби по-

дбати про це, щоби закупити невеличку реальність для вдовиці і сиріт. Нагода лучилася закупити в близькім селі Ріпинцях дім мешкальний, мурований з господарськими будинками і $\frac{1}{2}$ морґа города за квоту 675 доларів.

Щоби дійти до тої квоти вже сама вдовиця відносилася з проською до всіх Впр. ОО. деканів нашої дієцезії. Справді відкликнулись гдеякі деканати і зложили невеличкі підмоги на тую ціль. Деканат бучацький найбільше причинився — а і вдовиця з послідного стягнута і зложено всего до тепер сто сімдесять пять долярів. До цілої уплати однак за тую реальність полишаєсья єще до вирівняня 400 (чотириста) доларів.

Всечестнійші і Високопреподобні Отці зволять ласкаво причинитися до сплати того зобовязаня, а сеж діло велике буде. Христос надгородить всяке діло милосердвє.

А сирітки і вдовиця занесуть мольби до Бога за тих жертводавців і добродіїв, що уможливають їм яку-таку еґзистенцію — щоби могли уцтиво жити.

Всякі датки просьтья присилати до тутейшого уряду деканального.

Бучач, дня 13-го грудня 1925 р.

о. Денис Нестайко, декан.

Сю просьбу Епископский Орднваріят оголошує яко вповні заслугуючу на єї прихильне хочби малим датком доказане узглядненє. — Від Епископского Ординаріату. Станиславів, дня 11-го січня 1926 р.

Ч. 125/VI. Зарядженє в справі проданого поля ерекционального на податок маєтковий, відбудову будинків парохіяльних та церков. Додатково до розпорядженя Епископского Ординаріату з дня 21-го грудня 1925. р. Ч. 5164/III виданого в осібній відбитці і розісланого до гр. кат. Урядів парохіяльних, заряджуєтья і поручаєтья, щоби кождий парох зглядно завідатель парохії і експозит при споряджуваню інвентара маєтку ерекционального і церковного, додав осібну рубрику і в ній докладно за-

значив кілька поля ерекціонального зглядно церковного в дотичній парохії продано на висше згадану ціль — а екстабуляція якого дотепер еще непереведена, як рівнож за яку ціну поле то продано. — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 12-го січня 1926. р.

Ч. 182/І. Розписанє на конкурє опорожнених парохій. Сим розписується на конкурє опорожнені парохії: Заупіль (поновно) і Богородчани місто. Речинець подань до 18-го лютого с. р. а іспит 25-го лютого. Кандидати рефлєктуючі на повисші парохії мають внести поданя до Еп. Ординаріату особисто. До поданя належить долучити табелю статистичну, а дотичні декани мають переслати табелі кваліфікаційні найдалше до 24-го лютого с. р. — Від Еп. Єпископскої Консистерії. Станиславів, дня 18-го січня 1926 р.

ХРОНІКА.

Відзначеня. Ч. 4793. о. Никифор Курилович, парох в Волківцях над Дністром іменованій Совітником Єпископскої Консистерії з правом носити відзнаки крилошаньські. Ч. 4792. о. Ілія Чернодоля, парох в Кудринцях, отримав право носити пелерину з подвійними рукавами. Ч. 4791. о. Богдан Дрогомирецький, парох в Звинячці, отримав право носити пелерину з подвійними рукавами.

Іменованя. Ч. 5273. о. Іван Порайко, Совітник Еп. Консистерії іменованій Референтом Еп. Консистерії. Ч. 7. о. Крилошанин Димитрій Стек Ордиранаріятским шкільним Комісарем для всіх шкіл станиславівських. Ч. 4 і 5. о. Др. Іван Лятишевський Ордиранаріятским Делегатом до Ради Шкільної повітової в Станиславові і іспитователем при Комісії іспитуючій при кваліфікаційнім іспиті учителів шкіл народних.

Інституції на парохії. Ч. 4763, о. Теодор Чубатий на Лисець місто 20. падолиста 1925. Ч. 5272. о. Василій Танчин на Красів 1-го січня 1926. р.

Упокоїлися. Ч. 4975. о. Константин Куницький,
душпастир в вязниці в Дрогобичи, † 29. жовтня 1925. р.
Ч. 5044, о. Антоній Рудницький, парох в Богородчанах
місті, † 5-го грудня 1925. р.

Душі їх поручається молитвам Всч. Духовенства.

Від Єпископської Консисторії.

Станиславів, дня 22-го січня 1926 р.

о. Теодор Паливода
за канцлера.

с. 4585

ВІСТНИК

СТАНИСЛАВІВСЬКОЇ ЕПАРХІЇ.

Ч. 8/орд. Вселенський Ювілей. Римський Ювілей закінчений 24. грудня 1925 р., розширив Святійший Отець Папа Пій XI. Апостольською Конституцією „*Servatoris Iesu Christi*“ з дня 25. грудня 1925. (гл. *Acta Apostolicae Sedis* в 1925 р. Ч. 15. стор. 611—618) на цілий католицький світ, постановляючи, що з огляду на великий брак клиру світського і монашого має він тревати до 31. грудня 1926 р., аби в той спосіб улекшити всім вірним користанє в повного ювілейного відпусту.

Сего відпусту можуть доступити всі вірні, не вилючаючи й тих, що вже в попереднім році скористали в него чи то в Римі, чи поза Римом і то два рази: перший раз для себе або для душ усопших, а другий

раз лиш для душ в чистилищу, при винувненню сліду-
чих умовин: 1) відправленє св. Сповіди, 2) прийнятє св.
Причастія, 3) посіщенє через пять по собі сліду-
ючих або довільних днів чотирох церков в кождім з тих днів,
4) помолитися при посіщенях 5 Отче наш і 5 Богородице
Діво в наміренню Святійшого Отця: о розширенє като-
лицької віри, о згоду і мир між народами, о згіднє з пра-
вами католицької Церкви полагодженє справи святих
Місць в Палестині. Що до Сповіди і св. Причастія, не
вистарчить до сего великодна Сповідь і пасхальнє св.
Причастіє, але треба осібно приступити до св. Тайн.

Сповідникам слухаючим ювілейної Спо-
віди уділюєся сліду-чі власти:

1) Всі власти розрiшення, диспензованя і заміни
уділені сповідникам на стало або часово через Апостоль-
ську Столицю, задержують свою важність; важно і до-
зволено можуть ними користуватися громадно і много-
кратно в відношеню до того самого пенітента. Коли пе-
нітент в щирім намірі позискати ювілейний відпуст від-
правив Сповідь і одержав розрiшення, диспензу і заміну
а пізнійше не доповнив решти умовин приписаних до
осягнення відпусту, то всі одержані вже ласки лишаються
важними, хотяй не доступив відпусту.

2) Монахині, яких сповідники мусять мати спеці-
альну апробату від Єпископів, можуть відправити юві-
лейну Сповідь у котрогонебудь сповідника, апробованого
Єпископом для обох полів. По тій Сповіді звичайний
сповідник не має вже ніякої юрисдикції зглядом тих мо-
нахинь, як лиш після права Кодексу.

3) Сповідник апробований місцевим Єпископом або
Апостольською Столицею, може при ювілейній Сповіді
розрiшати *in foro sacramentali* від всіх цензур наложених
правом або чоловіком, тайних і публичних, застережених
особисто через Єпископа, як рівнож застережених з прав
Апостольській Столиці *simpliciter* і *speciali modo*, та Єпи-
скопам; також від гріхів хочби найтяжших і застереже-
них Єпископам або Апостольській Столиці. Мусить однак
наложити спасенну покуту і наказати то, що припису

право. Не вільно однак звільняти від цензур застережених Апостольській Столиці *specialissimo modo*, крім гріха *absolutionis complicitis a peccato turpi* раз або два рази намаганої. В тім случаю має сповідник поручити пенітентови: а) щоби *complicis*, якщо случайно прийде до него сповідатися, звернув увагу на неважність уділеної ему абсолюції і казав повторити неважні сповіди перед иншим уповажненим сповідником; б) щоби усунувши нагоду повороту до гріха здержався на будуче від слухання сповідий *complicitis*, хочби вже був (ла) увільнений (на) від гріха *complicitatis*, о скільки може то вчинити без згіршення і без небезпеки обезславлення себе. — Сповідник розрішивши когось *in foro sacramentali tantum* від публичної цензури або належної чоловіком, має ему поручити, щоби *in foro externo* примінився до канону 2251; нехай уважає сповідник, щоби нікого обложеного публичною цензурою не звільняв від неї *in foro conscientiae*, коли пенітент не обявляє готовости в протягу шість місяців задоситьучинити Церкві і направити згіршення та кривди.

4) Сповідникови не вільно навіть *in foro interno*, як лиш по приписам канону 2254. розрідати тих, котрі або попали в якунебудь цензуру застережену Апостольській Столиці Конституцією Пія Х. „*Vacante Sede Apostolica*“ або зрадили тайну св. *Officium*, зглядно иншу подібну; рівнож настоятелів світського клиру, маючих звичайну юрисдикцію *in foro externo* і висших настоятелів винятих монаших чинів, які впали публично в цензуру застережену Папі Римському *speciali modo*.

5) Бретики, особливо публично навчаючі, не можуть бути розрідені, коли принайменше перед сповідником не виречуться ереси і не направлять згіршення, як належиться. Так само належачі публично до масонських сект і до инших того рода заказаних сект, не можуть бути розрідені, доки не виречуться перед сповідником тої секти і не вповнять того, що наказує право, не виступлять з секти і о скільки можливо не направлять згіршення.

6) Хто набув без дозволу добра або права церковні, не може бути розрішений, доки не дасть Церкві задоситьучинення, зглядно доки широко не обіцяє, що в найблизшим часі то зробить.

7) Хто пожно оскаржив о судігтанію, не може бути розрішений, доки формально не відкине оскарження або принайменше не покаже готовости до якнайскоршого відкликання і до направлення кривд, нанесених оцерненем.

8) Сповідник може зі слушної і оправданої причини але лишень при ювілейній Сповіді замінювати дорогою диспензи всі і поодинові приватні обіти, навіть застережені Апостольські Столиці і заприсяжені, та інші побожні діла. Обіт совершеної і всегдашної шистоти, рівнож може бути зі слушної причини дорогою диспензи замінений на інші побожні учинки. Внїмок становить пенітент *in ordine sacro* до права celibату обовязаний. З обіту прийнятого третьою особою не вільно звільняти ані замінювати, доки інтересований добровільно і виразно на то не згодиться. Внїнци обіт не ітрішати і інші покутні обіти можна замінювати лиш на такі добрі діла, котрі подобно як ті обіти стримують від гріха. шпк

9) Сповідник при слуханю ювілейної Сповіді *pro solo conscientiae foro* і лиш в тій ціли, щоби пенітент міг без небезпеки обезславленя або агіршеня виконувати приняте вже свячене, може розрішити его від всякої неключимости (*irregularitas*), походячої з тайного проступку, так само від неключимости свідомого і добровільного чоловікоубийства або зігнаня плоду, о чім говорить Канон 985 § 4, однак в тих обох случаях має вложити на пенітента обовязок під карою *reincidentiae*, щоби до місяця віднісся до св. Пенітенціарії і виконав її поручення.

10) Рівнож *in foro conscientiae et sacramentali* може сповідник розрішати: а) від зовсім тайної мерепони кровнядства (*consanguinitatis*) в третім або другім степені лінії бїячої, сягаючим навіть першого, а походячим *ex generatione illicita*, але лиш в ціли конвалідації супружества при наказі відновлення згоди по формі права, однак не до заключення супружества або санації *in radice*; б) аб ос

culto criminis impedimento, neutro tamen machinante, без огляду на те, чи ходить о заклучене вже супружество, чи о маючися заклучити; в першім случаю треба поручити приватне відновленє згоди по думці Канону 1135, а в обох случаях належить наложити довгу і спасенну покуту.

З сими постановами мусять точно познакомитися всі сповідники і совісно їх перестерігати.

На основі особлих властей уділених згаданою Апостольською Конституцією дієцезальним Епископам, заряджуєсь слідуєче що до посіщення церков, розумієсь при виповненю всіх прочих условин:

1) Посіщення можуть бути приватні (відбувані вірними подиноко) і публичні (процесійні). Хто приватно робить посіщення, мусить відвідати чотири церкви денно через пять днів, як було сказано висше. Де в парохії є лиш одна церква, дозволяєсь відправляти всі чотири денні посіщення в тій церкві, пр. в той спосіб, що вийшовши з церкви по однім посіщеню, можна зараз знова до неї вернути на друге і т. д. Де є більше церков, там треба поділити посіщення між всі церкви. Пригадуєсь, щоби церкви призначені до посіщення вірних в часі ювілею були отворені наколи не через цілий день, то бодай в певних означених годинах вірним оголошених. — Обовязком посіщення церков задосить учинить, хто оден раз вовець участь в публичнім (процесійнім) ювілейнім посіщеню, провадженім через ОО. Парохів або їх заступників. Учасники ювілейної процесії мусять зібратися в означеній годині в церкві (перше посіщенє) і там спільно помолитися в наміреню Свят. Отця. Опісля вирушить процесія в торжественнім поході серед молитов і співу побожних пісень до других церков парохії, евентуально до церкви сусідної парохії на подібні посіщення, а колиби то було утяжливе, то принайменше похід відбудеся головними улицями місцевости, а вернувши до своєї церкви еще раз учасники помояться в наміреню Свят. Отця, перед виставленими Найсв. Тайнами відспіваєсь „Тебе Бога хвалим“, благословленє Найсв. Тайнами і піснею „Под Твою милость“ закінчитья уро-

чистість! Щоби всім парохіянам дати можливість взяти участь в ювілейній процесії, поручається урядити в парохіях два ювілейні походи в два ріжні святочні дні. Перед процесією треба дати учасникам можливість приступити до св. Тайн. В тій ціли можна урядити триденні або дев'ятьденні Богослуження вечірні з відповідними проповідями. По містах можуть ОО. Парохи урядити осібні ювілейні процесії для шкільної молодіжи, в порозуміню з зарядами шкіл.

2) Клявзурові монахині, їх новички і кандидатки місто посіщення церков відмовлять чотири рази цілий розар (15 таємниць) в наміреню о покликанє священників сильних вірою, повних жару і ревности апостольскої.

3) Кому неможливо відбути всіх посіщень, уділюсь ОО. Парохам власть в сповіди і поза сповіду, а иншим сповідникам лиш в сповіди, зменшити або ограничити після розсудної потреби число посіщень церков, або замінити на инші добрі діла, пр. молитви, милостині, діла милосердя, щоби лиш ті учинки з иншого титулу не обовязували під гріхом. До групи тих осіб належать: законні Сестри, дівчата і инші особи в женських закладах, хорі, доглядаючі хорих, люди слабого здоровля, старці понад 70 літ життя, зарібники, замкнені у в'язницях, вкінци всі, яким тяжко з причини ріжних перепон в части або в цілости відправити посіщення.

Пригадується, що кождий, бажаючий доступити ювілейного відпусту, колиби по відбутю Сповіди, однак перед виповненєм послідного приписаного учинку впа в тяжкий гріх, мусить еще раз висповідатися (не вистарчить збудити акт совершенного жалю); инших учинків вже довершених нема обовязку повторювати.

ОО. Душпастирі і Катехити нехай вияснюють в проповідях (екзортах) своїм вірним (ученикам) значінє і ціль Ювілею, заохочують їх до покути, щоби як найбільше число вірних скористало з ласк Всемірного Ювілею. Заразом належить освідомити вірних, що як з одної сторони ніхто не є обовязаний до позисканя ювілейного відпусту, так з другої сторони грішавби і то смертельно

вресею формальною, колиби хтось з легковаженем виражувався і з погордою відкидав той відпуст. Для всіх віруючих ювілейний відпуст „се время благопріятно, се день спасіи“ (2 Кор. 6, 2). — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 12-го марта 1926 р.

Ч. 1985/IV. В справі виставлення Найсв. Тайн в Божім гробі. Пригадується і приказується, щоби всі зарядження видані в справі виставлення Найсв. Тайн в Божім гробі (гляди Вістник з 1925 р. Ч. I—III стор. 4—5) були точно перестерігані, — так само що до гагілок на площі коло церкви. — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 9-го марта 1926 р.

Ч. 1986/IV. В справі побираня св. мира. Що до побираня св. мира пригадується і приказується перестерігати розпорядження подані в Вістнику з 1925 р. Ч. I—III стор. 5—6). — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 9-го марта 1926 р.

Ч. 1987/IV. В справі порученя українсько-християнської організації і її орґану „Нова Зоря“. З кінцем минувшого року завязалася у Львові Українська Християнська Організація, яка поставила собі за ціль, згуртувати всіх Християн-католиків нашого народу без огляду на знаня, стан і приналежність партійну на певній і непохитній основі католицького світогляду та впливати, щоби політичні партії, їх провід і рядові члени у своїй практичній діяльності все і всюди виступали згідно з духом і наукою католицької Церкви. Що така організація в нинішних часах є для українського народу дуже потрібна і необхідна, се певне і тому Єписк. Ординаріят звертає увагу клиру на сю організацію з горячим зазивом вступати в її ряди та чинно популяризувати її між вірними, щоби они, зрозумівши її хосенність, ставали громадно її членами, а передусім поширювати

часопис Укр. Хр. Організації „Нова Зоря“, який она видає в ціли поширення своїх ідей у Львові при ул. Сикстускій ч. 39а.

Памятаймо, що на нас лежить обовязок все і всюди підтримувати кожду акцію, що помагає здійснювати Царство Христове між нашим народом. — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 13-го марта 1926 р.

Ч. 5/орд. О загальних зборах Тов. Інститут Непороч. Зачатя Пр. Діви Марії. Отсим подає ся до відома, що Звичайні Загальні Збори Т-ва „Інститут Непор. Зачатя Пр. Діви Марії в Станиславові“ відбудуться дня 13. мая 1926 р. в комнаті „Власна Поміч“ при ул. Липовій ч. 16 о 9-ій годині рано, а на случай не явленя ся приписаного § 22 ст. числа членів і відпоручників деканальних о год. 10-ій без огляду на число присутних членів зі слідуєчим дневним порядком:

1. Отворене Заг. Зборів председателем Т-ва.
2. Вибір председателя Заг. Зборів,
3. Відчитанє протоколу послідних Заг. Зборів,
4. Звіт з діяльности Виділу за час від р. 1920 до 1926,
5. Звіт касовий,
6. Звіт контрольної Комісії,
7. Справа перенесеня реальности Т-ва при ул. Казимирівській ч. 108.
8. Вибір членів Виділу,
9. Вибір Контрольної Комісії,
10. Внески і запити.

В день Заг. Зборів будуть відслужені в кадедр. церкві в Станиславові о 8-ій год. рано дві Служби Божі за живих і умерших членів Т-ва.

Подаючи повисше до відома поручаєся, щоби відпоручники деканальні оевентуально їх заступники явили ся. — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 12. марта 1926 р.

Ч. 1988/VIII/Д. В справі фондів будівельних. З огляду, що Староства повідомили уряди громадські о фондах будівельних, які Правительство мало вже виасигнувати на руки Еп. Ординаріату, подав ся до відома, що доперва в марті с. р. Еп Ординаріат отримав всього на всього 1250 зл. Примічає ся, що фонд будівельний хочайби навіть був в цілості виасигнований, в призначений передовім на відбудову загально дієцезальних інституцій. Комунікат отже Староств впровадив в блуд, бо готові вірні думати, що вони вже вільні від всяких датків конкуренційних. — Від Епископского Ординаріату. Станиславів, дня 9-го марта 1926 р.

Ч. 196/VI. В справі продажи ґрунтів ерекціональних. Окружний Уряд Земельний у Львові відозвою з дня 13. січня 1926 р. Ч. Р. 8736/25 подав сюда до відома слідує чє:

З огляду на конкордат, депонованє квот одержаних з продажи ґрунтів ерекціональних на річ Скарбу Держави є вже неактуальне і тим самим в позволенях на продаж ґрунтів уділюваних через повиспий Уряд, о услівях таких нема вже згадки.

Повітові Уряди Земельні одержали в тім напрямі відповідні інструкції.

Згаданий Уряд запримічує однак, що по мисли інтенції зарядженя Міністра Реформ Рільних Nr. 151/F. з дня 20 січня 1925 р. в справі частинної продажи ґрунтів ерекціональних па покритя податку маеткового, вільно буде продати лише таку скількість ґрунтів, щоби квоти за них одержані не перевисшали дотичних податків і дійсних коштів сполучених з переведенєм таких продажий. Незначні надвижки належить складати в Еписк. Консистиорії. — Подаючи се до відома, поручає ся зажадати звороту всіх квот здепонованих з повисшого титулу в Касі Скарбовій по 2. серпни 1925 року. — Від Епископского Ординаріату. Станиславів, дня 17 марта 1926 р.

Ч. 1989/IV. Порученє брошур. Сим поручався дві брошури, під заголовком: „Стара і нова віра“ в ціні 30 сотиків і „Позір перед обманом“ в ціні 10 сотиків. Суть то книжочки дуже на часі з огляду на агітацію різних ворожих сект, які зачинають тепер баламутити наш нарід. Брошури ті належить замовляти в тут. Еп. Канцелярії і сюди присилати гроші з розпродажі. — Від Епископської Консисторії. Станиславів, дня 8-го марта 1926 р.

Ч. 1685/VIII. В справі належитости за Вістник Епархіяльний. Подався отсим до відомости всім урядам парохіяльним, що передплата за Вістник Епархіяльний на 1926 рік виносить 4 зл., які сейчас по отриманю сего числа Вістника Епархіяльного належить вложити в своїм уряді деканальнім, в ціли переслання до Еписк. Консисторії. — Від Епископської Консисторії. Станиславів, дня 6-го марта 1926 р.

Ч. 1990/IV. В справі запомоги для вдів і сиріт по священниках. Стяганий 1% з платні місячної всіх душ-пастирів а призначений для вдів і сиріт знаходячихся в скрайній матеріальній потребі виносив около 500 зол. До поділу однак з тої квоти зачали зголошуватися і инші вдови і то з жалями і наріканнями. З тої причини Еп. Ординаріят почавши від марта с. р. віддає ту квоту до розпорядимости Вдовичо-сиротиньському фондови.

На днях явилась делегація від Комісії тогож фонду представляючи критичне положенє матеріальне вдів і сиріт по священниках а то з огляду, що або священники жонаті за життя не подбали о заосмотренє своєї родини, або що загал клиру отягався з вплатою належних датків до Вдовичо-сиротиньського фонду. Се справді скандал, щоби клир був так апатичний на гірку судьбу вдів і сиріт по своїх померших собратах.

Делегація Фонду просила, щоби Ординаріят зарядив стяганє з місячної платні клиру по 5 зл. Сего однак не можна учинити, бо готєво знов повстати шемранє

і паріканя між клиром. Тому отсим відзивався Ордина-
ріят до священників, щоби кождий хто хоче і годиться на
стягане в його платні що місяця по 5 зол. на вдови і си-
роти по священниках, дав знати карткою до тут. Еписк.
Канцелярії і то відворотною почтою. Стягнуену в той спосіб
квоту буде віддавати Ординаріят до Вдовичо-сиротинь-
ського Фонду вдів і сиріт по священниках. — Від Епископ-
ського Ординаріату. Станиславів, дня 12-го марта 1926 р.

Ч. 1320/II. Позволене на заклучене супружа, видане
через власть війскову особам війсковим. На основі рішення
Міністерства для справ війскових в дня 25. лютого 1926.
Ч. 1456/26. подався до відомости, що по мисли розпоря-
дження до закона о засадничих обовязках і правах опол-
ченців В. П., ополченці мають предложити духовному,
який має уділити сльбу, позволене на заклучене вінчаня
ополченців після залученого взору.

Взір. **Військове позволене на заклучене супружа.**

Згідно з артикулом 21/69 закона о засадничих обо-
вязках і правах ополченців, позволяю (степень війсковий
імя і назвиско, формація матерна, рік уродження, імена
родичів)

на заклученя супружа з (імя і назвиско нареченої)

Се позволене є посвідкою, що зі сторони властей війско-
вих нема перешкод до заклученя супружа і є важне на
протяг року від дня виставлення.

Дата.

Підпис.

Печать.

Примітка: По мисли § 30. розпорядження виконав-
чого до закона о засадничих обовязках і правах опол-
ченців, є обовязаний ополченець зголосити заклучене
супружа своему комендантови в протягу 14 днів від дати
вінчаня. — Від Епископського Ординаріату. Станиславів,
дня 8-го марта 1926 р.

Ч. 1991/IV. В справі гребаня сектантів на католицьких цвинтарях. Сим подався до відома, що сектантів умерших в церковній клятві не вільно гребати на католицьких цвинтарях. Душпастирі не сміють на се дозволити. Можна їх гребати на відділенім місци, не благословенім, призначенім для самогубів, а католиків і нехрещених. Наколиби однак погребано кого з умерших сектантів на цвинтарі благословенім, тоді цвинтар остає спрофанований, а католицький священик ніяк не сміє гребати умерших на тім цвинтарі ані відправляти Богослуженя за умерших, хибаби ексгумовано похованого трупа сектантского, а цвинтар на ново поблагословено, о що требаби просити Е. Ординаріят. В случаю спрофанованя цвинтаря, католицький священик мігби провадити умершого чи умершу що найбільше до брами цвинтарної, а відтак вернутися. — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 12-го марта 1926 р.

Ч. 410/VI. В справі помірів проданих ґрунтів ерекціональних. Українське Технічне Товариство у Львові ринок ч. 10. надіслало сюди слідуючу відозву:

Конечність узискання фондів на оплачення данин і податків, на будову чи консервацію церков і приходств змушує в теперішнім часі часто Уряди Парохіяльні до продажі ерекціональних ґрунтів. З продажу лучиться потреба виділення проданих парцель, поміру їх, витичення границь і виготовлення мапок для контракту для гіпотеки і евіденції ґрунтового катастру.

Всі ті геометричні праці виконували досі на жадання Парохіяльних Урядів звичайно урядові евіденції катастру, хоч ті роботи до їх круга чинностей не належали. В посліднім однак часі зайшли в тім напрямі важні зміни. Іменно Міністерство Скарбу рескриптом з дня 20. серпня 1925, L. D. O. P. 1356/IV/25, який Скарбова Палата у Львові подала до відома евіденцій катастру обміжником з дня 29. серпня 1925, ч. 163959/25 W II/5, заборонило урядовцям евіденцій виконування помірів для

приватних сторін, а спеціально всяких помірів проєктованих поділів (парцеляцій) і відграничень, а закон о присяжних землемірах з дня 15. липня 1925, що увійшов в життя дня 24. вересня ц. р. застеріг присяжним землемірам виключне право виконування згаданих мірничих робіт.

Подаючи се до відома, звертається увагу Урядів парохіяльних, що на будуче не належить відноситися в справах помірових до урядовців катастру, а лиш до заприсяжених землемірів управнених до виконуваня робіт в цілім краю а іменно слідующих українців:

- у Львові: інж. Манастирський Витовт, Павлінів 17.
- „ Мелень Олександр, Собіщина 4.
- „ Рижевський Василь, Пелчинська 22.
- „ Рижевський Теофіль, Пелчинська 22.
- „ Свірський Іван, Жулінського 12.
- „ Стефанович Ярослав, Карпінського 15.
- „ Федецький Михайло, Тереси 26.
- в Дрогобичі: інж. Дидичський Володимир.
- в Заліщиках: інж. Чехович Григорій.
- в Станиславові: інж. Лукач Михайло.
- в Стрию: інж. Кравців Михайло.

Від Епископского Ординаріату, Станиславів, дня 17. марта 1926 р.

Ч. 252/с. В справі заподаня місця побуту Анни Павлік замужної Федоришин. Поручаєся Всч. урядам парохіяльним розвідатися, чи в їх парохії не перебував Анна Павлік донька Стефана і Марії, уроджена 18. січня 1892. в Коропци, яка звінчалася 4. мая 1920 р. в церкві св. Варвари в Відни з Василем Федоришином з Ворвулинець і відтак пропала без сліду. Про місце вї побуту належить повідомити Епископску Консисторію в Станиславові. — Від Епископскої Консисторії. Станиславів, дня 12-го марта 1926 р.

Ч. 500/IV. Розпорядок в справі виконання постанови 8. артикулу конкордату. По думці 8. артикулу конкордату Апостольської Столиці з Правительством Польщі і ухвали Єпископату в Варшаві заряджується, що відтепер в неділі і в дні третого мая при Службі Божій по „Отпусті“ належить відмовити молитву, яка міститься в Літургії при кінці Служби Божої, що починається словами: „Іх святыми молитвами“ пропускаючи слова „благовірному імператору нашому“ відчитувати по „всіх отец і братію нашу“ слова: „Спаси Господи державу нашу і начальствующаго ея (Імярек)“ і дальші слова молитви аж до кінця. У всіх інших місцях Служби Божої належить поминати лише духовну владсть. — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 4. марта 1926.

Ч. 106/IV. Про вписування хрестних імен і назвиск в метрикальних книгах і заповданє їх в урядових письмах. Дійшло до відома Єпископского Ординаріату, що деякі парохіяльні Уряди в своїх урядових письмах вписують хрестні імена осіб, якими ті особи накликаються в домашнім, родиннім і приятельським пожитю, н. пр. Лесь, Гнат, Мильо, Оніфр, і т. п., а не так, як они повинні бути вписані в книгах метрикальних іменно: Александер, Ігнатій, Емиліян, Онуфрій і т. п. А дальше, що русько-українські родові назвиска н. пр. Нагорянський, Недільський і т. п., в книгах метрикальних писаних в латинській мові є вписані трансформаційно, в перекладі: Nagórzański, Niedzielski і т. п., а в урядових письмах в тих метрикальних книгах виставлених, ті назвиска є заповдані так як виголошуються в русько-українській мові — отже негідно з оригінальним метрикальним свідоцтвом. В практиці то пераз наражає і в будучности може наразити владствителя такого документу на поважні трудности, бо порівнянє его тексту з метрикою може насунути сумнів що до ідентичности особи легітимуючоїся тим документом. Для уникнення такої розбіжности імен і назвиск вписаних в свідоцтвах метрикальних а урядових письмах, Єпископ-

на письменно віване, або розпоряджене урядове подавати точно дату і число тогож розпорядження чи віваня. Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 12-го марта 1926 р.

Ч. 1781/VIII. В справі розпродажи образів св. Йосафата, розісланих до Всч. Урядів парохіяльних, через Всч. Ігуменат ОО. Василіян в Перемишли. З покликом на розпоряджене Єпископского Ординаріату в Станиславові з дня 21-го грудня 1925 р. Ч. 5164/III. (осібна відбитка), що стягання всяких інших датків на ціли не маючі правної основи або не маючі нічо спільного з справами чисто церковними суть недопускаемі, бо споводовують замішане і велику трудність і цілім діловодстві Єпископ. Консисторії. Єпископский Ординаріат поручає всім Урядам парохіяльним, які прислали письмєнну згоду, щоби Єпископска Консисторія відтягнула з пенсії припадаючої їм квоту за розпродані образи св. Йосафата на річ Ігуменату ОО. Василіян в Перемишли, щоби належитість ту безпроволочно вислали впрост від себе на адресу ОО. Василіян в Перемишли. — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 12-го марта 1926 р.

ХРОНІКА.

Відзначеня. Ч. 537/25. о Василь Новіцкій, парох в Олешкові, отримав право уживаня крилошанських відзнак. — о. Константин Балицкій, парох в Молодятині отримав право носити пелерину з подвійними рукавами. — Прокопій Мойсяк, господар в Видинові, отримав грамоту похвальну за стараня о прикрашене Дому Божого і поміч священникови в праці в парохії.

Інституції на парохії. Ч. 5240/25. о. Володимир Левицкій на Жукотин 1. січня 1926. — Ч. 198. Іоан Палагїцкій на Угринів долішній 22. січня 1926 р.

Принятя до звязи духовної. Ч. 116. о. Володимир Левицкий, на основі грамоти відпустительної з АЕп. Львівської з дня 11. січня 1926 Ч. 185. прийнятий до Епархії Станиславівської.

Упокоїлися. Ч. 250. о. Віктор Кисілевський, парох в Товмачику, 16. січня 1926. — Ч. 1195. о. Євгеній Кисілевський, парох в Хлібичині пільнім 25. січня 1926. — о. Іоан Литвинович, прадат і Архідіакон тут. Еп. Капітули, дня 6. лютого 1926. Ч. 1892. о. Еміліян Соневицкий, парох в Скопівці, дня 4. марта 1926. — Душі їх поручаєся молитвам Всеч. Духовенства.

Від Епископської Консисторії.

Станиславів, дня 18-го марта 1926 р.

о. Теодор Паливода

за канцлера.

ВІСТНИК

СТАНИСЛАВІВСЬКОЇ ЕПАРХІЇ.

Ч. 3741/VII. А. В справі безправного присвоєня добра церковного. Доходять часто вісти, що вірні дуже воруються в поле ерекціональне і присвоюють собі безправно нераз навіть великі часті поля ерекціонального. Передовсім в послідних часах в тім згляді дієся фформальний наступ на добро церковне і ерекціональне.

З огляду на повисше сказане подаєся до відома, що після канонів церковних кождий, хтоби він не був, наколи присвоїть собі свідомо і добровільно в безправний спосіб добро духовне рухоме чи нерухоме, т. в церковне чи ерекціональне поповняє святократство а крім сего підпадає *ipso facto* клятві, задержаній св. Апостольській Столиці. Хто проте впаде в таку ценауру клятви,

той мусить перше звернути цілковито украдене добро, а відтак треба удатися через Еп. Ординаріят о звільненє від клятви. Дперва по доконаній реституції і по отриманю розрішення від цензури, можна розрішити каянника в св. Тайні Покаяня від гріха і від клятви. — Приказуєся о тім повідомити вірних з амвона.

Кромі сего приказуєся всім душпастирям, які уживають поле ерекціональне, щоби справили, чи нема яких авульзів, а в данім случаю, щоби зажадали добровільного звороту духовного добра від дотичної сторони. Наколиби однак се оказалось без успіху, тоді належить удатися на правну дорогу, а іменно тоді, наколи суть позитивні докази і достовірні свідки забраного добра духовного, а zarazом наколи нема передавненя, одним словом, коли є певний успіх виграня процесу судового. Кождий душпастир в тім случаю має віднести до Еп. Ординаріату о уділенє йому повновласти до предпринятя кроків судових в цілі відобраня загарбаного добра церковного, чи ерекціонального. До оборони майна церковного чи ерекціонального є кождий душпастир обовязаний силою присяги, яку складає при рукополаганю. Майно церковне чи ерекціональне є дане душпастирови не тільки до уживаня але й оборони. З сеї причини душпастир парох чи експозит, є обовязаний понести не тільки труд, але також евентуальні кошта. Де є лишень завідабель, там евентуальні кошта поносить Еп. Ординаріят.

Процедура отже мусить бути слідуєча: По ствердженю шкоди і по безуспішнім трактованю добровільної реституції належить переслати до Еп. Ординаріату повне і точне справозданє цілої справи з заподанєм доказів і певних та достовірних свідків, а стороні, котра присвоїла собі безправно добро церковне чи ерекціональне належить заповісти судовий процес і всякі кошта з тим процесом получені. В справозданю треба конче зазначити, чи нема передавненя. Еп. Ординаріят відтак перешле дотичному душпастирови повновласть а zarazом інструкцію уложену евентуально через свого синдика до провадження процесу.

При тій нагоді пригадується еще раз приказ в своїм часі даний, щоби душпастирі старанно чували над добром Церкви і парохії і через своє недбальство не допускали до покривдження. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 4-го червня 1926 р.

Ч. 3742/IV. В справі „Петрового гроша“. Як попередних літ, так і сего року заряджується, щоби квеста в дни св. Апостолів Петра і Павла була призначена як дар для св. Отця, щоби і в той спосіб зазначити наше привязане і любов до св. Апостольского Престола. Св. Отець не потребує сам наших грошей, але обертає їх на різні цілі католицькі на цілім світі.

Звертається увагу, що накопи котрий душпастир не пришле тої складки найдалше до місяця від дня торжества св. Апостолів Петра і Павла, буде йому стягнена місячна платня. Най се буде упімненем і пересторогою на байдужне поведене деяких душпастирів зглядом розпорядків своєї дух. власти. Що справді так є, на се є доказ легковажене розпорядку сего року що до квести з першої неділі посту. Многі, а многі зовсім нічо не прислали. Не стягнено їм вправді ціломісячної платні, але тільки 20 зл. і то не всім, однак тепер буде виконана кара зглядом тих, котрі окажуть своє легковажене. Хто не може більше прислати, най пришле і мало, але най виконає послух а заразом най зазначить своє привязане до Апостольскої Столиці і свій католицизм. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 5-го червня 1926 р.

Ч. 3743/IV. Порученє Требника. Видавництво ОО. Василіян в Жовкві випечатало „Евхольогіонъ“ або „Требник“. Се видане є прегарне і дуже старанне, як тажк відповідав зовсім католицькому духови. Тому поручався сей Требник набути і його уживати. Примірник брошурований коштує 20 зл., оправлений в полотно 22·50 зл., оправлений в полотно а хребет і роги в шкіру 26 зл., —

оправлений цілий в скірку 32 зл. Почтова пересилка вносить 80 сот. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 5-го червня 1926 р.

Ч. 3744/IV. Порученє книжки „У стіп Учителя“. В Жовкві у ОО. Василян вийшла з друку книжка в українськїм переводї „У стіп Учителя“. Книжка та містить в собі короткі розважаня з житя І. Христа з дуже практичними і влучними приміненями та вказівками для священників, для їх діяльности і для їх власного усвяченя. Та книжка повинна знаходитися в бібліотеці кожного священника. Коштує 5 зл. Перевід є гарний і складний з виїмком непотрібних деяких новоукованих висловів. Рівнож шкода, що переводчик наводить реченя св. Письма виключно в українськїй мові. Можна було українськї цитати св. Письма умістити в нотах у сподї тексту, а в самїм тексті уживати св. Письма в церковній мові. Не занедбуймо мови св. Письма в церковній мові, дорожїм тою мовою як святою, а не оглядаймося на химерні забаганки свїта. Бодай ми священники маймо пїєтизм до всього, що церковне. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 5-го червня 1926 р.

Ч. 2945/IV. Порученє молитовника „Золотий ключ до неба“. Подаєся до відома, що Управа Марійского Товариства Молоді у Львові видала в р. 1926 молитовник під назвою „Золотий ключ до неба“ призначений для вжитку шкільної молоді. Позаяк є надія, що молитовник сей, ізза того, що в нїм узгляднені є всі вимоги дїтчої психіки при рівночаснїм стислїм придержуванюся засад найновїшої христїянської методики та дидактики, може принести душевні користи молоді а рівночасно облекшити духову працю Всч. Отцям Душпастирям, прото до вжитку поручається. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 14-го червня 1926 р.

Ч. 2767/IV. Справа винагородження душпастирів за уділяне релігії в публичних школах народних. Розпоряджене Міністра Віроісповідань Релігійних і Освіти Публичної з дня 1. марта 1926 р. видане в порозуміню з Міністром Скарбу в справі винагородження душпастирів за уділяне науки релігії в публичних школах народних.

На основі артикулу 7. устави з дня 22. грудня 1925 р. о средствах запевнення рівноваги бюджетової (Ден. Уст. Р. П. Ч. 189. поз. 918.) в порозуміню з Міністром Скарбу заряджую, що слідує:

§ 1. Винагороджене душпасирів (парохів, сотрудників) за уділяне науки релігії в публичних школах народних усталюєся на 60 (шістьдесять) золотих річно за 1 годину в тижни.

§ 2. То винагороджене є платне з долу в 10 рівних ратах. Вимірує его Куратор Округа Шкільного на основі внеску Інспектора Шкільного, опертого на затвердженім через него розкладі занять.

§ 3. За лекційні години опущені через душпастиря без оправданої причини потручуєся душпастиреви при найближшій виплаті 1.50 зл. (один золотий пятьдесять гроший) за кожду опущену годину науки.

Опущене годин науки з причини хориби душпастиря треваючої не довше як місяць, не становить підстави для доконання потручення, про яке мова в уступі першім сего параграфу.

Коли натомість душпастир опустить науку з причини хориби треваючої неперервано довше як місяць, надежить доконати потручення, про яке мова в першім уступі сего параграфу, за опущені години науки в другім і слідуєчих місяцях хориби.

§ 4. За оправдану уважаєся неперсутність душпастиря на лекції спричинену експортацією мощий або виїдом до хорого.

§ 5. Розпоряджене отсе входить в жите з днем оголошеня з важністю від дня 1. січня 1926 р.

Міністер Віроісповідань Релігійних і Освіти Публичної: [—] Ст. Грабский.

Міністер Скарбу: [—] Й. Здоховский.

Подаючи повисше розпорядженє до відома, Епископский Ординаріят по мисли ухвали Комітету Пресов. Епископів в дня 29. і 30. вересня 1925 р. (§ 3), поручає Всч. Духовенству парохіяльному, щоби для уникненя в будучности всіляких непорозумінь в поодиноких случаях неможливости прибутя на лекцію релігії наперед повідомляло Заряд Школи. — Від Еп. Ординаріяту. Станиславів, дня 28. цвітня 1926 р.

Ч. 1469/VII. Оплати стемплевi від метрик. Після комунікату Ізби скарбової у Львові Ч. 38789/26 обов'язують слідуєчі оплати від витягів з книг метрикальних:

1) Формальні свідоцтва уродин і хрещеня, вінчання і смерти повинні бути остемпльовані значком стемплевим за 40 гр. Свідоцтва заповідий суть вільні від оплати стемплевої. Від тоїж оплати суть вільні також свідоцтва моральности видавані через уряд парохіяльний.

2) Витяги фамілійні підлягають оплаті тільки разів по 40 гр., скілько случаїв хрестин, вінчання або смерти стверджено в витягу.

3) Если однак витяги метрикальні видаються в ціли внесеня прошеня в справі реклямації від військової служби, — суть они тоді вільні від стемпля; належить однак зазначити, що витяг має служити залучником до реклямаційного прошеня. Так само вільні суть від стемпля витяги, если даються службовикам желізниці, або иншим функціонерам публичним (державним або автономічним) в ціли предложеня їх до їх письм в справах службових. Належить однак зазначити на витягови, що посвідченє метрикальне має служити залучником в справі службовій.

4) Посвідченя видавані сторонам на підставі книг метрикальних о скільки не обнимають усіх даних, які мають повні витяги метрикальні, суть вільні від стемпля. — Від Еп. Консистерії. Станиславів, дня 17-го цвітня 1926 р.

Ч. 3137/IV. В Зелені Свята жертва для українських інвалідів. На просьбу Управи Українського Краєвого Товариства Опіки над Інвалідами у Львові з дня 10. травня 1926 р. Ч. 492/26 Єпископський Ординаріят подає до відома отсю відозву до Всч. Духовенства:

„В Зелені Свята — жертва для українських інвалідів. — Щорічно в дні Зелених Свят уладжуємо по цілім краю збірки для удержання українських інвалідів. І в сьогорічні Зелені Свята не сміє наш загал забути про інвалідів У. Г. А., тих нещасних жертв твердого громадянського обовязку. Їх рани не засклепилися, їх невідрадне життя сходить серед фізичних і моральних терпінь. Вісімсот калік щоденно вичікує лепти від своєї суспільности.

Просимо Всечеснійших Духовних Отців пояснити своїм парохіянам, яке значіня має для нас справа забезпеченя інвалідів УГА та заохотити їх до складаня датків. Збірки добровільних жертв просимо перевести при нагоді Богослужень в церкві. Воєвідські уряди правдоподібно і цього року дадуть дозволи на публичні збірки жертв, але не в кожній місцевости будуть люде й нагода її перевести. Сподіємося, що ради патріотичного і християнського діла по можности в кожній парохії відбудеся збірка жертв на ціли нашого Товариства в поміч інвалідам УГА, та що Всч. ОО. Парохи негайно в ціли оголошеня і поданя звіту дотичним Вовідствам надішлють зібрану лепту.

Управа Укр. Кр. Т-ва Опіки над Інвалідами у Львові, вул. Руска ч. 3/II.“

Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 26-го мая 1926 р.

Ч. 2078/IV. Денник лекційний для науки релігії. Отсим подався до відома, що Кураторія Округа Шкільного Львівського обіжником до всіх Рад шкільних свого Округа з дня 12. марта 1926 р. Ч. І. Л. — 34347/25 зарядила, щоби почавши від 1. цвітня 1926 р. так етатові

як і нестатові учителі релігії обох обрядів вписували відбуті через них лекції враз з поданем їх матеріалу виключно до звичайного денника лекційного, відповідно до арт. 131 регуляміну шкільного а не до окремого денника годин науки релігії. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 14-го цвітня 1926 р.

Ч. 2610/IV. Порученє інжинера п. Кирила Малецького. Епископский Ординаріят поручає Всч. Урядам парохіальним інжинера п. Кирила Малецького, державно уповажненого геометра, судового знатока для справ будівельних і помірових. П. К. Малецький виконує поділи ґрунтів, спростованя межей, парцель, обчисленя поверхні, пляни нафтові, нівеляції, парцеляції, пляни лісові, пляни будівельні і кошториси по цінах найнижших. Канцелярія єго находиться в Станиславові при вул. Білінського ч. 9 сусідний дім коло Суду, а приватне помешканє: Сапінжинська ч. 41. Порозуміватися з ним можна листовно. — Від Епископского Ординаріату. Станиславів, дня 21-го цвітня 1926 р.

Ч. 3008/I. В справі надсиланя поквітовань з виплат дотацій емеритальних. Міністерство Віроісповідань Релігійних і Освіти Публичної надіслало сюда розпорядженє з дня 14. цвітня 1926 р. Ч. 5929/26 слідуячого змісту:

Міністерство ствердило на основі одержуваних поквітованих ліст платничих на дотації емеритальні, що нормальне квітованє з відібраня належитостий емеритальних через заінтересованих на лістах платничих приміюване є лише в немногих случаях, натомість переважаюче число священників емеритів квітує відібране емеритури звичайно на віддільних картках долучуваних до тихже ліст платничих.

Крім того стверджено, що за особи виказані в лісті платничій квітують досить часто особи инші, не маючі на се ніякої повновласти.

Міністерство подає до відома, що по думці обов'язуючих приписів рахунково-касових в порушеній справі, належить заховувати слідуєче поступованє:

1) Власноручність підписів священиків емеритів на віддільних поквітованях повинна бути кождоразово стверджена печатію і підписом урядової особи Канцлера Консторії, Декана, Пароха або представителя власти адміністраційної I. інстанції (Поліція Державна, Війт Громади).

2) В случаю заходячої конечности квітованя належитости за відбирателя через посторонню особу (сліпота, параліж, довша хвороба емерита) належить долучити до листи платничої уповажнення відбирателя (себто емерита), підпис котрого повинен бути стверджений в спосіб як зазначено в точці 1.

3) Невиплачена емеритура по причині смерти емеритованого священика повинна бути безпоровочно виплачена до найближшої Каси Скарбової при деклярації платничій, в котрій належить зазначити: виплачено на рахунок Міністерства Віроісповідань Релігійних і Освіти Публичної титулом взновлення кредиту Дн. II. поз. яко не виплачена з асигнації з дня . . . Ч. зл. гр. словами“.

Дані ті находяться завсїгди на листі платничій, одержане же поквітованє Каси Скарбової повинно бути долучене до дотичної листи платничої, причім в рубриці „поквітованє“ належить зробити властиву аднотацію.

Повисше розпорядженє подаєся до відомости Всч. Духовенства з тим, щоби до него примінювалося. — Від Епископскої Консторії. Станиславів, дня 19-го мая 1926 р.

Ч. 2292/І. В справі вилученя громади Комарівка зі звязи парохії в Задарові, а прилученя до парохії в Лядскім Бобрівниках. Сим подаєся до відомости, що громада Комарівка зістала за згодою Міністерства Віроісповідань Релігійних і Освіти Публичної з дня 6. марта 1926 р.

ч. VI. М. 1272/26 вилучена зі звязи гр. кат. парохії в Задарові, а прилучена до гр. кат. парохії в Лядскім-Бобрівниках. — Від Епископскої Консистерії. Станиславів, дня 6-го цвітня 1926 р.

Ч. 2261/VII. В справі свідоцтва хрещеня Кароля Барана. Всч. оо. Душпастирі розслідять, чи в їх парохії не в хрещений Кароль Баран, уроджений около 1917 р., син Марії Баран, уродженої в Підпечарах 1895 р., доньки Василя і Анни з Телечканів. Марія Баран померла в Чехах в 1920 р., а дитина її з браку метрики хрещеня не може бути адоптована задля браку свідоцтва хрещеня. Від Епископскої Консистерії. Станиславів, дня 15-го цвітня 1926 р.

Ч. 2089/VII. В справі свідоцтва хрещеня Петра Гавриляка. Петро Гавриляк, тепер ученик I. кл. гімн. в Дрогобичи, літ 11—12 зістав відданий перед кількома літами до захисту сиріт в Волявиці коло Борислава через свою матір, яка служила тоді в Бориславі, а мала походити з околиць Станиславова або Товмача. По відданю дитини до захисту мати не появилася більше в захисті і не подала ані дати ані місяця народження дитини.

Всч. оо. Душпастирі переглянуть дотичні метрики і оголосять з амвона про се, а в случаю, если акт хрещеня згаданого хлопця найдеся, належить донести о тім до Епископскої Консистерії. Від Епископскої Консистерії. Станиславів, дня 15-го цвітня 1926 р.

Ч. 3804/Ес. Речинець подань в ціли принята до тут. дух. семинарії. Кандидати наміряючі посвятитись духовному станови і бути принятыми до тут. дух. семинарії мають внести свої поданя найдальше до 25. вересня с. р. а самі мають явитись до іспиту в Еп. Ординаріяті дня 1. жовтня с. р. о 4 год. по полудни.

До подання належить долучити: 1) метрику хрещення і миропомазання. 2) свідоцтво зрілості і всі прочі свідоцтва середних шкіл. 3) свідоцтво моральности, potwierdжене дотичним парохом або деканон. 4) свідоцтво християнського і морального поведення родичів петента, видане дотичним парохом в замкненій і опечатаній коверті. — Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 8-го червня 1926 р.

Ч. 577/VI. В справі одноразової збірки (квести) на будову церкви в Маріямполи. Єп. Ординаріат поручає Всечесному Духовенству в Дієцезії зарядити по церквах одноразову збірку (квесту) на будову церкви в Маріямполи, в котрій то справі одержав слідуєчу відозву з прошенем о поміщенє у Вістнику:

Всечеснійші і Високопреподобні Отці!

Викинені Сестрами Милосердія для 5-го січня сего року з покапуциньского костела, котрий ми собі перед 130 літами від австрійского правительства купили і до сеї пори як нашу церкву уживали, мусимо тепер будувати собі церкву. А що ми самі не в силі ввесь кошт будови понести, бо нас ту 900 душ Українців, тому звертаємся до Вас Всечеснійші і Високопреподобні Отці з уклінною просьбою: Промовте ласкаво за нами і офіруйте одну квесту на будову нашої церкви.

Ласкаві датки просимо присилати до Уряду парохіяльного в Маріямполи коло Галича.

Маріямпіль, дня 29-го січня 1926 р.

о. Василь Мотюк, парох,

Гринь Туркевич,

Іван Шкредка,

Данило Химчак,

Комітет парохіяльний.

Від Єпископского Ординаріату. Станиславів, дня 11-го червня 1926 р.

ХРОНІКА.

Принятя до звязи духовної: Ч. 2052. о. Константин Білинський, грамотою з дня 16/3. 1926. вістав прийтий до звязи з Клиром Стан. Епархії на основі грамоти відпустительної з АЕп. Львівської 9/3. 1926 р. ч. 1474/285 Л.

Ч. 1949. о. Василий Мельник, грамотою з дня 15/3. 1926 р. вістав прийтий до звязи з Клиром Стан. Епархії на основі грамоти відпустительної з АЕпархії Львівської з дня 10/3. 1926 р. ч. 1540/306 Л.

Ч. 2198. о. Нестор Кисілевський, вістав прийтий грамотою з дня 24/3. 1926 р. на основі грамоти відпустительної з АЕп. Львівської з дня 23/3. 1926. ч. 1909/373 Л.

Інституції на парохії: Ч. 3358/І. о. Андрей Лакуста на Красну 1/6 1926 р.

Упокоїлися. Ч. 2810. о. Др. Іван Гробельський, Ку-стос Еп. Капітули в Станиславові упокоївся в Бозі в головнім шпитали у Львові дня 17. цвітня 1926 р.

Ч. 3552. о. Михаїл Мотюк, парох в Старуни 26-го мая 1926 р.

Ч. 3358. о. Іван Олесницький, парох в Переволоці, 3-го червня 1926 р.

Душі їх поручався молитвам Всч. Духовенства.

Від Єпископскої Консисторії.

Станиславів, дня 8-го червня 1926 р.

о. Теодор Паливода

за канцлера.

Starostwo Stanisławowskie.
 Egzemplarz obowiązkowy.

ВІСТНИК

СТАНИСЛАВІВСЬКОЇ ЕПАРХІЇ.

Ч. 17/орд. Свято Господа Нашого Ісуса Христа-Царя. Енцикліка до Пречесних Братів Патріархів, Примасів, Архієпископів, Єпископів і прочих місцевих Ордінаріїв, котрі зістають в мирі і єдності з Апостольскою Столицею: про установлене свята Господа Нашого Ісуса Христа-Царя.

ПАПА ШІІ ХІ.

Пречесним Братям Поздоровленє і Апостольске Благо-словенє.

Пам'ятаємо, як у першій окружній листі, який Ми писали з початку Нашого Понтифікату до всіх Єпископів

світа, коли то Ми шукали головних причин тих нещасть, які злягли на людський рід і його пригнітають, — як то в нім вказали Ми отверто на те, що не лиш тому повинь таких нещасть заляла світ, що велика сила людей відреклася ся Христа і Його пресвятого закону так в своїх обичаях і житю, як в устрою родини і держави, але також, що ніколи не заблисне між народами певна надія на трівкий мир, як довго поодинокі люди і держави будуть перечити і відкидати володінє Нашого Спасителя. Тому то й напоминали Ми шукати Христового мира в царстві Христовім і заповіли, що будемо працювати в тім напрямі, скільки лиш буде можливо. Сказали Ми: в царстві Христовім, бо не бачили нічого успішнійшого до привернення і усталеня мира, як обнову царства Нашого Господа Ісуса Христа. Веселу надію на ліпші часи оживило в Нас тимчасом то прямованє народів до Христа і Його Церкви, єдиної подательки спасеня, прямованє, котре будьто тепер повстало, будьто передше видвигнене живійше тепер розбуджуєсь. Тому також ставало ясным, що для многих, котрі погордили найвисшою владою Відкупителя та сталися немов вигнанцями з царства, в щасливу хвилю приготовляєся і назріває поворот до належного послуху.

Всьо, що сталося і що зроблено гідного вічної памяти і споминів в святім ювілейнім Році, чи не причинилося до зросту чести і слави Основателя Церкви, нашого Господа і Найвисшого Царя? Якеж то велике вражінє викликала в умах і серцях людей місійна вистава, вказуючи чи то на те, які труди поносить безнастанно Церков поширюючи щодня царство свого Обручника на всі землі і острови, навіть найдальші на океані, чи на велике число країн приєднаних вже для католицької віри потом і кровю відважних і непереможних місіонарів, чи на решту величезних просторів, які ще треба здобути для спасенного і ласкавого володіня нашого Царя Ісуса. А дальше, ті всі численні паломництва, що в часі ювілейного року під проводом своїх Єпископів або священників з усіх сторін приходили до Риму; яку ціль они

мали, як не те, щоби очистити як слід в св. Сповіді свої душі і визнати тут при гробах Апостолів і перед Нами, що всі они належать і будуть належати до Христового Царства?! А Царство се нашого Спасителя заясніло новим сяввом тоді, коли Ми піднесли до чести Святих шістьох ісповідників і дів, провіривши хвалу їх визначних чеснот. Яка радість і потіха наповнювала Нашу душу, коли то в величавім храмі св. Петра після проголошення Нашого рішення безмежне множество вірних серед слів подяки закликали: „Ти Цар слави, Христе!“ Бо тоді, коли люди і держави відчужились від Бога, та через розбурхане полумя ненависти і межиусобні заврушення летять у пропасть і загибіль, тоді Церков Божа безупину обділяв людский рід кормом духовного житя, родить і кормить для Христа одно по другім святе покоління мужчин і женщин, а Христос не перестав покликувати до вічного щастя небесного царства тих, котрі Йому в земнім царстві були вірними і послухними підданими. Коли до сего на великий Ювілей припала тисячшістьсотлітня річниця Нікейского Собору, тим раднійше веліли Ми святкувати сю вікову подію і самі обходили Ми її в Ватиканській церкві тому, що сей Собор вирішив і поставив як католицьку правду віри: єдиносущність Єдинородного Сина з Отцем, а вкладаючи в своє правило віри або в Символ віри слова: „царству Його не буде кінця“, потвердив царске достоїнство Христа.

Колиж так сей святий ювілейний Рік мав не одну нагоду до прославлення Христового царства, уважаємо перш за все згідне з Нашим Апостольским урядом прихилитись до просьб великого числа Отців Кардиналів, Єпископів і вірних, що їх звернено до нас вже то поодинокю, вже то збірно, та закінчимо якраз сей Рік впровадженням в церковне богослужене осібного свята Господа Нашого Ісуса Христа Царя. А так мила Нам ся справа, що бажаємо про неї кілька слів промовити до Вас, Пречесні Братя. Опісля вже Ваша річ буде все те, що скажемо про почесть для Христа Царя, так приступно

подати до прилюдного відома і розуміння, щоби зі щорічного обходження свята, яке бажаємо установити, вийшли і плили на будуче багаті користи.

Від давна вже стало загальним звичаєм, що в переноснім значіню слова називаємо Христа Царем задля найвисшого степеня совершенства, на яким Він стоїть понад усі сотворіння і їх перевисшає. Таким чином кажемо, що Ісус царює над людськими умами, а царює не так своєю бистротою розуму і шириною свого знання, як радше тим, що Він сам оден є Правда і доперва люди від Него мусять черпати і послухно приймати правду. Дальше кажемо, що Ісус царює над людською волею не тільки тим, що Його непорочність і підляглисть людської волі совершенно відповідає святости волі Божої, але також і тим, що Ісус своїм впливом і понукою підчиняє під нашу свободну волю те, чим ми запалюємося до всяких найблагородніших учинків. Вкінці узнаємо Христа Царем сердець задля Його любови висшої над розум (Ефес. 3, 19), ласкавости і доброти, якими душі до Себе притягає. Бо всі народи ніколи так дуже не любили і не будуть любити нікого, як Ісуса Христа. Але, як близше приглянутись тій правді, кождий ясно бачить, що Христови яко чоловікови належиться імя і власть Царя і то у властивім значіню слова. Бож годі що иншого про Него казати, як тільки те, що Він як чоловік одержав від Отця власть і честь і царство — „*якв Єкінъ человекъ идѣи власть... И томѣ дадеся власть и честь и царство.*“ (Дан. 7, 13—14). Боже бо Слово, котре має ту саму суцність з Отцем, мусить мати все спільне з Отцем, отже і найвисшу та необмежену власть над всіми сотворіннями.

Чи не читаємо на різних місцях св. Письма, що Христос є Царем? Про Него то говориться, — що Він володар, котрий народиться від Якова; (Числ. XXIV 19) котрого поставив Отець царем над Сіоном, горою святою Його і Він одержить народи як спадщину свою і на власність свою границі землі. (Псал. II. 6—8) Весільна знов пісня оспівуюча в образі найбогатшого

і найможнійшого царя, правдивого Царя над Ізраїлем, що мав прийти, ось які мав слова: „Престолъ твоій, Боже, въ вѣкъ вѣка: жѣзлъ правости, жѣзлъ царствіа твоєгѡ“ (псал. 44, 6) — (престіл Твій, Боже, по вік вічний; жезл справедливости, се жезл царства Твого.) Поминаючи численні інші подібні тексти, наведемо одно місце, в котрім немов для яснійшого змальованя Христових черт, пророкувалось, що Царство Його не буде обмежене ніякими границями і збогатів дарами справедливости та мира: „Возсіаєть въ днѣхъ єгѡ правда, ѡ мно́жество міра... ѡ обла́детъ ѡ мѡра до мѡра, ѡ рѣкъ до конѣць всеа́еннаѡ“ (псал. 71, 7—8) — (засіяє за днів Його справедливість і повнота мира... І заволодіє Він від моря до моря і від ріки до кінців вселенної.) З сим лучаться вельми численні пророцтва, а перш за все отсе добре знане пророцтво Ісаї: „Стрѣча родіса на́мъ, Є́мль ѡ даде́са на́мъ, Є́гѡже нача́лство вѣсть на ра́мѣ: Є́гѡ: ѡ нарица́етса ѡма Є́гѡ велика совета́ Я́ггъ, Чѣденъ, Советникъ, Бѣкъ крѣпкій, нача́льникъ міра, Оцъ вѣдѣщагѡ вѣка... ѡ веліе нача́лство єгѡ, ѡ міра єгѡ вѣсть предѣла: на престолѣ́ Даво́дѣ, ѡ на царствѣ́ єгѡ, ѡсправити є, ѡ застѣпнѣти єгѡ, въ сѣдѣ́ ѡ правдѣ́: ѡ нѣмль ѡ до вѣка“ (9, 6—7. — (Дитя народилося нам, Син даний нам, а Його власть на рамени Його і назвуть імя Його: великої ради Ангел, Чудовий, порадник, Бог крiпкий, князь мира, Отець будучих віків... І умножиться влада Його і миру Його не буде границь. Засяде Він на престолі Давидовім і над царством його, щоби укріпити і утвердити його судом і справедливістю від тепер по віки.) Не інакше як Ісаія і другі пророки віщують, пр. Єремія, котрий пророкує про справедливу літорость, що виросте в Давидового пня; сей Син Давидів „царствовати вѣдетъ царь ѡ премѣдръ вѣдетъ, ѡ сотворитъ сѣдъ на землі“ (Єрем. 23, 5) — (буде володіти як цар і буде премудрий і буде судити на землі;) Даниїл заповідає царство, котре небесний Бог настановить і „єже во вѣки не разсѣплетса... тѡе же стѣнетъ во вѣки“ (Дан. 2, 44) — (котре на віки не розпадеся і буде стояти во віки.) А трохи дальше додає „Видѣхъ во снѣ ꙗ́влю, ѡ се на облацѣхъ пѣсньныхъ, ꙗ́кѡ Є́мль чело́вѣкъ ꙗ́дкій вѣше, ѡ да́же до Вѣтрагѡ дѣнми до́йде, ѡ предѣ

него приведєса: **И** томѣ дадєса власть ѿ чєсть ѿ царство, ѿ всїх людїе, племена ѿ ѡзыцы томѣ поравѡтають: власть єгѡ, власть вѣчнаа, **Ж**же не прѣдетъ, ѿ царство єгѡ не разсїплетса“ (Дан. 7, 13—14) (бачив я в нїчнїм снї, як ото на небесних хмарах ішов немов Син чоловічий і підійшов аж до Старого днями і привели Його перед Нього. І віддано Йому власть і честь і царство і всі народи, племена і язики будуть Йому служити, а власть Його, то власть віковїчна, яка ніколи не минеться і царство Його не повалиться.) А того пророцтва Захарїї про Царя лагідного, котрий „вїдѡ на подѡарємника ѿ жреца юна, прѡкєденъ ѿ спасаю“ (Захар. 9, 9) — (сївши на осляти, жеребци яремної ослиці, праведний і Спаситель,) ввійде до Єрусалиму серед радости народу, чи не признали святї евангелисти і не потвердили його словнєня? — Зрештою та сама наука про Христа-Царя, якої начерк дали Ми з книг Старого Завїта, на сторїнках Нового Завїта не зникає, але противно, величаво і ясно в них потверджується. Що до сєго, згадаймо лиш благовїщенє Архангєла, котрий поучє Дїву, що „сѡ... родїши сѡ... ѿ дасть ємѡ Гдѡ Бгѡ прѡтолѡ Дѡда вїдѡ єгѡ: **И** вцарїтса къ домѡ Іакѡван ко вѣки, ѿ црѡвїю єгѡ не вѡдетъ концѡ,, (Лука 1, 31—33) — (зродиш Сина і дасть Йому Господь Бог престол Давида отця Його і Він запанує в домї Якова на віки і Його Царству не буде кїнця.) Сам Христос рівнож свїдчить про своє царство: бо чи то говорить в послїднїй своїй бесїдї до народу про нагороди і кари, що їх праведнї і грїшники отримають на віки, чи то вїдповїдає римському намїсникови, який прилюдно Його питає, чи є Він царем, чи то по воскресєню дає Апостолом власть учити і крестити всі народи, при данїй нагодї і сам собі імя царя надав (Мат. 25, 31—40, та явно потвердив, що Він є царем (Йоан 18, 37) і торжєственно проголосив, що Йому є дана вся власть на небї і на землї (Мат. 28, 18). Шож їншого означають ті слова, як не велич Його влади і безграничне царство? Чи можна проте дивуватись, що Сей, котрого Йоан називає „кнѡз црѡї земнїх“ (Апокал. 1, 5 — (князем земних царїв,) Той сам — як се то явився Апостолови в обявленю будучих

річий, — „ймає на ризѣ ѿ на стегнѣ своємъ йма написано Цркъ црелмъ ѿ Гдѣ гдѣмъ“ (Апокал. 19, 16) — (має на одежі і на бедрі своїм написано: Цар царів і Господь пануючих. Бож Христа Отець „положи наслѣдника всѣмъ“ (Євр. 1, 2) — (поставив наслідником всього;) і „подоваєть ємѣ цртовати, дѣндеже положить всѣ крагі подъ ногѣма своїма“ (1. Кор. 15, 25) — (належить Йому царствовати, аж положить всіх ворогів під свої ноги).

Із сеї загальної науки святих книг мусіло поправді слідувати, щоби Церков католицька, котра є царством Христовим на землі, яке має поширитись між усіми людьми і на цілій землі, з премногим почитанем величала в річнім крузі святого богослуженя свого Творця і Основателя як Царя і Господа і Царя царів. Тих виразів почеси, які серед предивної ріжнородности звуків звенять одною і тою самою хвалою, як уживала Церков в давних співах псалмів і старинних требниках, так і тепер уживає в публичних молитвах, які щодня приносить Божому Маєстатови і в непорочній Евхаристийній Жертві; а в сих безпереривних похвалах Христа-Царя легко спостерігаємо прекрасну єдність між обрядом нашим і східними так, що і в тій річи має значіне правило: закон молитви становить закон віруваня.

А на якій основі опирається та гідність і власть Господа нашого, влучно се завважає Кирил Александрийський: „Скажу коротко, Він має власть над усім сотворінем, не силою загарбану, ані звідки інде взяту, але зі своєї суті і природи (До Луки 10), себто Його володіне опирається на тій самій чудовій єдності, яку називають гіпостатичною. З сего слідує, що не лиш Христа як Бога мусять почитати ангели і люди, але також, що ангели і люди є обовязані Його слухати і піддатись Його власті як Чоловікови; тим способом Христос вже на підставі самої гіпостатичної злуки має власть над всіми сотворіннями. Але над чим можемо милійше і солідше затриматися думкою, як не над тим, що Христос володіє над нами не лиш силою права природного, але також і набутого, іменно правом відкуплення? Нехай всі

непам'ятливі люди пригадають собі, скільки ми коштували нашого Спасителя: „Не йсталиинымъ сребромъ или златомъ избавишеся: но честною кровію Живаго Ягнца непорочна і пречиста Христа“ (1. Петр. 1, 18—19) — (не тлінним сріблом або золотом відкуплено вас... але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного і чистого Ягняти.) Вже ми не свої, бо „кѣлиши есте цѣною“ (1. Кор. 6, 20) — Христос купив нас ціною великою; навіть „тѣлесѣ ваша оудоме Хртѣки сѣтъ“ (1. Кор. 6, 15) — (тіла ваші є членами Христовими).

Щоби коротко пояснити значіне і силу тої царської влади Христа, не треба й доводити, що она полягає на потрійній влади, без якої годі розуміти верховну владу. Вибрані і наведені зі святого Письма свідощтва про все-світне панованє нашого Відкупителя більш ніж треба те саме доказують і католицка віра наказує вірувати, що Ісус Христос є даний людям і як Відкупитель, на котрого мають они уповати, а zarazом як Законодавець, якого мають слухати. (Соб. Трид. Зас. 6, кан. 21). Евангелия не так оповідають, що Він установляв закони, як радше ставлять нам Його перед очи як Законодавця; а хто ті Його закони буде заховувати, про того в ріжних місцях і ріжними словами каже Божий Учитель, що такий дасть доказ своєї любови до Него і в Його любові такий вістане. (Йоан 14, 15, 15, 10). А що Отець надав Ісусови судейську власть, сам Він явно говорить про се до Жидів, котрі обжаловували Його за зневагу суботного спочинку тим, що в чудесний спосіб уздоровив був в суботу хорого чоловіка: „Сѣдѣ бо не сѣдять никомѣже, но сѣдѣ весь даде синови“ (Йоан 5, 22) — (бо Отець не судить нікого, але весь суд передав своєму Синові.) А в тій Його судейській влади очевидно міститься також власть, своїм правом вимірювати людям нагороди і кари навіть в сім житю, бо без такої влади нема судейської влади. Крім сего треба признати Христови і ту власть, котру називаємо **виконавчою**, значиться та власть, що всі мусять слухати Його приказів, а так її оголошено, що на упірних поставлено загрозу кари, якої ніхто не зможе обминути.

Однак то царство є передусім духовне і відноситься до справ духовних, як дуже ясно вказують на се слова, які Ми навели передше з св. Книг, як також сам Христос Господь потверджує своїм способом поступовання. І так, при неодній нагоді, коли Жиди, а навіть і самі Апостоли хибно думали, що Месія освободить нарід і приверне світське царство Ізраїля, Він сам перечив і збивав їх марні здогади і надії. Коли товпа почитателів, яка Його окружала, хотіла окликати Його царем, Він втікає і ховаєсь, не хочачи ні того титулу, ні почеси. Перед римським намісником заявляє, що Його царство не є з сего світа. Се царство так Евангелія представляють, що до входу в него мають люди покутою приготовлятися, а не можуть увійти, як тільки через віру і крещенє, яке, хоч є зверхнім обрядом, то однак означає і довершує внутрішнє відродженє. Се царство протиставиться єдино царству сатани і власти тьми, а від своїх підданих жадає не лиш, щоби відвернули серце від богацтв і річий земських, та давали докази добрих обичаїв і були жадні та спрагнені справедливости, але також щоби виреклися самих себе і несли свій хрест. Коли отже Христос і як Відкупитель своєю кровю церков собі купив і як Священик приніс Себе і безнастанно приносить в жертву за гріхи, то хто не бачить, що Його царський уряд прийняв на себе і засвоїв собі характер того подвійного уряду? Зрештою грубо миливбися той, хто не признававби Христови яко чоловікови власти в яких небудь горожанських справах, бо Він одержав від Отця таке безграничне право над всіми сотвореними річами, що все підлягає Його волі. Та однак, як довго жив на землі, зовсім здержувався від виконування такої власти і як колись погордив посіданєм річий земських і старанєм про них, так і тоді дозволив і нині дозволяє уживати їх власникам. Прекрасно до сего відносяться слова: Не відбирає дїбр дочасних Той, хто дає царство небесне". (Гимн: *Crudelis Herodes*, у лат. службі Богоявлення).

Таким чином володінє нашого Відкупителя обіймає всіх людей. Відносно до сего радо приймаємо за свої слова безсмертної пам'яті Нашого попередника Льва XIII „Його іменно власть розтягавсь не лиш на католицькі народи, або на тих тільки, що обмиті св. крещенєм належать очевидно до Церкви, якщо ходить о право, хоч блудні гадки звели їх на манівці, або невгода відлучила їх від любови, але она обіймає також усіх, що не мають християнської віри, так що поправді в володіню Ісуса Христа зістає цілий рід людський“. (Енцикл. *Annum Sacrum*, дн. 25. мая 1899 р.). Тут рівнож не має ніякого значіння різниця між одиницями, а родинами і суспільностями, бо люди злучені в суспільність не менше є у власті Христа, як одиниці. Одно справді є жерело особистого і суспільного спасення: „Нѣсть во и́нѡгѡ и́мени подѣ нѣсѣмъ дѣннагѡ въ чѣвѣцѣхъ, ѡ нѣмже подѡвѣтъ спастисѣ намъ“ (Діян. 4, 12) — (бо нема іншого імени під небом даного людям, в котрім ми малиби спастися.) Оден і той сам є Творцем добробуту і правдивої щасливости так для поодиноких горожан, як і для держави: „Не звідки инде пливе щастє держави, а звідки инде чоловіка, бо держава то нічого іншого, як згідна громада людей“. (Св. Августин, лист до Македонія, гл. 3). Нехай отже начальники держав не відказуються ні самі, ні через народ заявляти прилюдну честь і послух власті Христа, якщо хочуть заховати ненарушно свою власть і повагу, та причинитися до збільшеня добробуту вітчизни. Бо під теперішню хвилю не менше відповідно і справедливо дасться піднести то, що Ми писали на початку Нашого Первосвященства про великий упадок поваги права і пошани власті: „Через усуненє з законодавства і держави Бога і Ісуса Христа — так Ми скаржилися — і виведене власті вже не від Бога, але від людей, прийшло до сего, що захитались самі основи власті, бо усунено головну причину, задля якої одні мають право приказувати, а другі мають обовязок слухати. Тимсамим конечно мусіла захитатись ціла людска суспільність, не маючи вже більше трівкої основи і охорони“. (Енцикл. *Ubi arcano*).

Коли би отже люди приватно і прилюдно узнали царську власть Христа, тоді нехибно сплинуть неімовірні благодати на кожду горожаньську суспільність, як: справедлива свобода, карність і спокій, згода і мир. Бо царська гідність нашого Господа як з одної сторони окружає релігійною повагою людську власть князів і начальників держав, так з другої сторони она убагороднює обовязки і послух горожан. Тому то Апостол Павло хоч наказував женам і слугам почитати Христа в своїм мужу, чи пану, то однак наминав їх, щоби не як людей їх слухали, але єдино тому, що они заступають Христа; бо не годиться, щоби люди відкуплені Христом, служили людям: „Цѣною кѣпленн єсте: не вѣдите рабн челоуѣкомъ“ (1 Кор. 7, 23) — (ви відкуплені дорогою ціною, не будьте невільниками людей.) Коли володарі і правно вибрані начальники будуть сего свідомі, що они приказують не так силою свого права, як з порученя і в заступстві Божественного Царя, то кождий бачить, як свято і мудро будуть они уживати своєї власти і як дуже будуть мати на увазі загальне добро і людську гідність підданих в видаваню і виконуваню законів. В той спосіб по усуненю всякої причини до ворохобні зацвите і утревальється мирний лад. Бо коли навіть горожанин буде бачити в особі володаря і прочих керманичів держави людей собі рівних природою, або й негідних ізза якоїсь причини, чи заслугуючих на догану, то однак не спротивиться їх владі, коли в них буде бачити наставлений собі образ і повагу Христа Бога і Чоловіка. Що знова відноситься до справи згоди і мира, то цілком ясно, що чим ширше розтягається царство і обіймає весь людський рід, тим більше люди стаються свідомими сеї спільности, яка їх взаїмно мучить. Ся свідомість як з одної сторони відвертає і запобігає частим замішаням, так з другої сторони вигладжує і зменшує їх труднощі. Коли би царство Христа обняло дійсно так всіх людей, як правно оно до них відноситься, чому малиби ми тоді тратити надію на той мир, що його Цар — миротворець приніс на землю? Він то — кажемо — прийшов всео

помирити, Він не прийшов, щоби Йому служено, але щоби Він послужив і хоч був Він Паном всіх, дав собою примір покори і її встановив головною заповідію в злуці з заповідію любови. Крім того Він сказав: „Ярмо мое солодке і тягар мій легкий“. О, якою ми зажилиби щасливістю, колиби так поодинові люди, як родиви і держави дали Христови правити собою! „Тоді вкінці — скажемо словами Нашого попередника Льва XIII., котрими він перед двацятьма п'ятьма літами промовив до всіх Єпископів цілого світа — можна буде загоїти стільки ран, тоді всяке право обновиться надією на первісну повагу, тоді поверне благодать мира, а випадуть з рук мечі і оружжя, коли всі радо приймуть владу Христа і Його слухатимуть і коли кождий нарід визнасть, що Господь Наш Ісус Христос є в славі Бога Отця“. (Енцикл. *Annum Sanctum*, з д. 25. мая 1899).

Ось тому, щоби такі найбільше бажані користи тим щедрійше уділялись і в християнській суспільности тим сильнійше вкорінились, треба як найбільше поширяти пізнане царської гідности нашого Спасителя; а віддай ніщо краще не причиниться до сего, як то, що установиться питоме і осібне свято Христа Царя. Бо річні торжества святих таїнств є далеко успішнійші в навчанню народу правд віри і піднесенню його через те до радости духовного життя, ніж які небудь навіть найсильніші докази церковного навчання; тому, що сими звичайно займаєсь невеликий гурток учених людей, а торжества просвічують і навчають загал вірних; сі, що так скажемо, говорять оден раз, а тамті рікрічно і все промовляють; сі мають спасенний вплив головно на ум, а тамті на ум і на серце, отже на цілого чоловіка. І дійсно, коли чоловік складаєсь з душі і тіла, то повинен так перейматися і захоплюватися зовнішною торжественністю свят, щоби через ріжнородність і красу святих обрядів тим більше перенявся божими науками, перетворив їх в свою кров і кість, щоби они послужили йому до поступу в духовнім житю.

Вирочім писані пам'ятники переказують нам, що такі свята одно по другім введено на протязі століть тоді, коли сего вимагала konieczність, чи хосен вірних. Іменно, коли треба було скріпити нарід в загальній небезпеці, або тим сильнійше спонукати і загри́ти його до розважання в більшою набожністю якогось таїнства віри, або якогось добродійства Божої ласки. В той спосіб вже від перших віків християнства, коли то найстрашнійше переслідувано християн, зачали святими обрядами святкувати пам'ять Мучеників, щоби — як каже Августин — свята мучеників були захоотою до мучеництва. (Наука 47, Про Святих). Богослужебна честь, яку пізнійше віддавано святим Ісповідникам, Дівам і Вдовам, мала чудесну силу розбуджувати у християн плеканє чеснот, потрібних якраз у мирних часах. Найуспішнійше поділяли торжественні свята, установлені в честь Пресвятої Діви, а іменно так, що християнський нарід не лиш побожнійше віддавав честь Матери Божій і наймогутнійшій Заступниці, але й горячіше любив сю Матір, полишену йому неначе завіщанєм Спасителя. Між добродійствами, які виплили із прилюдного і законного почитання Богородиці і небесних Святих, не на останнім місци треба згадати се, що Церков по всі часи все відперла від себе побідоносно пошесть вресий та заблуджень. В сім згляді подивляймо мудрість Божого Провидія, котре навіть з того, що зле, звичайно добував те, що добре. То Провидіє допускало нераз, що упадала віра і побожність народів, або ложні науки накидались на католицьку правду, однак з таким вислідом, що ся правда заясніла якимсь новим блеском, а віра і побожність прокинувшись зі сну стреміла до вищих і святійших справ.

Такий самий по правді мали початок і такі самі овочі ті свята, котрі недавно тому введено в круг церковного року І так, коли остигла почесть і набожність до Найсвятійших Тайн, установлено свято Божого Тіла, котре так постановлено обходити, щоби зверхна величавість торжества і восмидневні благальні молитви привели знова народи до прилюдного почитання Господа.

Так установлено свято Найсвятійшого Серця Ісуса тоді, коли душі людські ослаблені і придавлені смутком та осоружною строгістю Янсеністів зівсім остигли і зі страхом відвернулися від любови Бога та надії на спасенє.

Коли оттак велимо цілому католицькому світови почитати Христа Царя, тим самим бажаємо зарадити сьогочасним потребам і подати якраз відповідний лік на заразу, яка зайшла на людську суспільність. Заразою нашого віку називаємо світського духа, як то кажуть — ляїцизм, його заблудження і безбожні наміри. Ви знаєте, Пречесні Братя, що сей злочин не дозрів за оден день, але вже від давна укривався в нутрі держав. Бож зачали перечити власть Христа над всіми народами. Заперечено право Церкви, — яке походить від самого Христо-вого права, — навчати рід людський, видавати закони і правити народами, розумієсь, щоби довести їх до вічної щасливости. А далі стали вважати релігію Христа на рівні з фалшивими і помістили єї, цілком безсоромно, в однім ряді з ними. Нарешті підчинено її світській власти і майже видано самоволі володарів та правительств. Ще дальше пішли ті, котрі задумали Божу релігію заступити якоюсь природною релігією, якимось природним порушенєм душі. Не бракло також держав, які гадали, що можуть обійтись без Бога, їх релігія полягала на безбожности і погорді Бога. Над тими невимовно гіркими овочами, що їх так часто і так довго приносило таке відступленє від Христа і поодиноких горожан і цілих держав, жаліли Ми вже в енцикліці: „Ubi arcano“ (коли таємним) і знова сьогодня над ними жаліємо. А саме, що всюди порозкидано зерно незгоди і роздухано між народами огні ненависти і ворожнечі, що й доси так дуже перепиняють приверненє мира. Непогомовані пристрасти покривається нераз покришкою загальною добра та любови вітчини. Звідси походить розкол горожан і то сліпе та нестримне самолюбство, котре не шукає нічого иншого, як лиш власної користи і вигоди, і лиш після сего всьо оцінює. Забуте і занедбане обовязків вирвало з корінем домашний мир. Захиталась

єдність і тревалість родини. Вкінці потрясено і втручено в загибіль цілу людську суспільність.

Рікрічне свято Христа-Царя, яке від тепер мався обходити, дав Нам найкращу надію, що ся суспільність у щасливу хвилю скоро знова поверне до Найсолодшого Спасителя. Очевидно, що се буде головним обовязком католиків, своєю діяльністю та працею сей поворот приготувати і прискіпити. Однак багато з них гадає, що не мають сего становища суспільного, ні тої поваги, яку повинні мати ті, котрі перед другими несуть світло правди. Таку неправильність треба мабуть приписати нерішучости та боязливости добрих, котрі здержуються від відпорности, або за слабо злим опираються, через що вороги Церкви набирають більшої зухвалости і відваги. Але коли загал вірних зрозуміє, що треба йому відважно і завсігди боротись під прапором Христа-Царя, тоді загрітий апостольським жаром буде старатися приєднати для Господа Ісуса також відчужені і незрячі душі і всіми силами буде боронити Його незмінних прав.

А крім того, чиж щорічні торжества Христа-Царя, обходжені на цілім світі, не причиняться в найвисшій мірі до сего, щоби напаятувати того рода прилюдне відпадене, яке з так великою шкодою для суспільности зродив світовий дух (ляіцизм) і щоби найти якийсь спосіб надолуженя? Бо чим негіднійше замовчуєся найсолодше Імя нашого Спасителя на міжнародних віздах та в парламентах, тим голоснійше треба зазначувати і тим більше треба обстоювати права царської гідности і власти Христа.

Чи не бачимо, що вже від кінця минулого столітя щасливо та успішно промоцувано дорогу до установи того торжественного свята? Всім відомо, як мудро та ясно промовляло за сим почитанєм множество книжок, виданих в ріжних мовах по цілім світі. Рівнож визнано власть і царство Христове через введенє того побожного звичаю, що майже безчисленні родини посвячувалися і віддавалися Пресвятому Серцю Ісуса. А вчинили се не тільки родини, але також народи і держави. Що більше,

за почином і під проводом Льва XIII. весь рід людський посвячено тому Божому Серцю під кінець Святого Року 1900-го. Не можна також мовчанкою поминути сего, що до торжественного признання сеї царської влади Христової над людською суспільністю в предивний спосіб причинилися Евхаристийні Конгреси, які в нашім століттю звичайно дуже часто збирались. Они то мали на ціли, щоби люди будьто з поодиноких дієцезій, країв та народів, будьто з цілого світа збирались разом для почитаня і поклону Христови-Цареви, утавному під Евхаристийною заслоною; щоби через промови на зібранях і проповіді в церквах, через спільну адорацію виставлених прилюдно Найсвятійших Тайн, через величаві процесійні обходи — спільно поклонитись Христови, Богом даному нам Цареви. Повним правом і справедливо треба сказати, що християнський нарід якби під впливом Божого натхнення, сему Ісусови, — котрого безбожні люди не хотіли прийняти, коли Він до своїх прийшов, — бажає повернути всі царські права, виводячи Його із тиші та укритя святих храмів та обношуючи в триюмфі по улицах міст.

А вжеж, щоби довершити Наш намір, про котрий Ми згадали, Святий Рік, що зближаєсь до кінця, дає нагоду, над яку поправді годі найти ліпшу, коли то уми і серця вірних піднесені до небесних дібр, висших понад усе розумінє, найщедрійший Бог або збільшив знова даром своєї ласки, абордаючи нові понуки до добуваня кращих дарів, скріпив їх в поступі на правій дорозі чесноти. Отже, чи звертаємо увагу на так численні просьби до Нас заслані, чи глянемо на се, що сталось за час великого Ювілею, маємо доволі підстави до заключеня, що нарешті вже настав той день, всіми горячо вичікуваний, в котрім можемо проголосити, що власним і осібним святом належить почитати Христа яко Царя цілого людського роду. Бо в сім році, як на початку Ми сказали, Божий сей Цар поправді дивний у святих своїх славно прославився через піднесенє нового гуртка своїх воїнів до чести небесних святих. У сім також році

через небувалу вже виставу річій і трудів місійних всі могли подивляти здобутки, що їх придбали для Христа проповідники евангелія, поширяючи Його царство. Вкінці сего року святкованем вікового торжества Нікейского Собору обходили Ми памятку обороненої єдиносущности Воплощеного Слова з Отцем, на якій, як на своїй підставі, основуєсь царство того самого Христа над всіми народами.

Так отже силою Нашої Апостольської поваги устанавляємо свято Господа Нашого Ісуса Христа-Царя, яке має обходитися щорічно на цілім світі в послідну неділю місяця жовтня, се є ту, котра безпосередно попереджає праздник Всіх Святих. Рівнож постановляємо, щоби того самого дня щорічно відновлювано посвяченє людского роду Найсвятійшому Серцю Ісуса, як се бл. п. Наш попередник Пій X. велів що року повтаряти. Лиш сего року бажаємо, щоби се свято обходжено трийцять першого дня сего місяця, в котрім то дни Ми також відправимо понтифікальну Службу Божу в честь Христа-Царя і прикажемо в Нашій присутности перевести таке посвяченє. Здаєсь Нам, що не можемо краще і відповіднійше закінчити Святий Рік, ні дати Христови, безсмертному цареві віків кращого доказу Нашої вдячності за добродійства, уділені в сім святім часі Нам, Церкві і цілому католицькому світови, а в тім вміщуємо також вдячну волю цілого католицького світа.

Нема потреби, щоби Вам, Пречесні Братя, довго та широко доказувати, чому Ми рішили обходити свято Хри-Царя віддільно від тих інших свят, в котрих є вже в деякій мірі визнанє і святкованє Його царського достоїнства. То одно вистарчить зазначити, а саме, що хоч у всіх святах Господа Нашого матеряльним предметом — як то кажуть — є Христос, однак їх предмет формальний є цілком инший, чим Христова царська власть і царське імя. А тому на неділю назначили Ми се свято, щоби не лиш духовенство відправою св. Служби Божої і відмовленем св. Правила (часослова) з своєї сторони віддавало честь Божому Цареві, але щоби також

і нарід, вільний від звичайних занять, в дусі святої радости віддавав Христови величне свідоцтво свого послуху і підданя. Остання неділя жовтня видаєся нам далеко відповіднійша до святкованя, чим інші, бо майже замикає круг церковного року¹⁾. В той спосіб таїнства життя Ісуса Христа, празновані передше протягом року, немов кінчаться і завершуються у відправі свята Христа Царя і заким святкується славу Всіх Святих, голоситься і звеличається славу Того, котрий царює над всіми святими і вибраними.

Возьміть собі то за обовязок, Пречесні Братя і після Ваших сил старайтесь, щоби в означені дні перед щорічним сим святом у всіх парохіях виголошувано до народу проповіді, в цілі докладного поученя і ознакомленя про суть, значіне і важність свята, щоби вірні так урядили і таке провадили житє, як лицює для вірно і послушно підданих Божого Царя.

Бажаємо вще, Пречесні Братя, при кінци сего послання коротко згадати, яких користей сподіємось і напевно очікуємо з сего прилюдного почитаня Христа Царя, так для Церкви і суспільности, як і для поодиноких вірних.

Через віддаванє сих почестий Господньому володіню конечно пригадаєсь людям, що Церков, яка в установи Ісуса Христа є совершенною суспільністю, вже з права природи, якого зречися не може, жадає повної свободи і незалежности від світської власти, та що она не може залежати від чужої волі в виконуваню порученого їй Богом обовязку — навчати, правити і до вічної щасливости провадити тих всіх, що належать до Христового царства. Що більше, держава повинна дати таку саму волю тим монашим Чинам і Згромадженням обох полів, котрі будучи найзначнійшими помічниками Пастирів церкви, чи то як найбільше трудяться для поширення і скріплення Христового царства, чи то через зложенє святих монаших обітів поборюють потрійну похоть світа, чи самим визнанєм совершеннійшого життя

¹⁾ Після латинського круга свят.

причиняються до сего, що та святість, яка з приказу божественного Основателя має бути особлившою ознакою Церкви, перед очима всіх блищить і яснє постійним і з дня на день зростаючим блеском.

А державам саме святкованє праздника щорічно по цілій землі буде пригадувати, що так приватні люди, як уряди і володарі мають обовязок прилюдно почитати Христа і Його слухати; сих приведе оно до застанови над страшним судом, на яким Христос, викинений не лиш з публичного житя, але також з погордою легковажений і позабутий, найстрогійше покарає так великі кривди; бож Його царська гідність вимагає того, щоби всі держави приміювалися до Божих заповідий і християнських засад як у законодавстві і судівництві, так і в виховуваню душ молодежи, в душі здорової науки та чистоти обичаїв.

А крім того скільки сили і чеснот зможуть вірні християни черпати з розважаня тих правд, щоби формувати свої душі по правдивій науці християнського житя. Бо коли Христови Господу дана є всяка власть на небі і на землі; коли люди відкуплені Його найціннішою Кровю, силою немов нового права підлягають Його власти; коли вкінци ся власть обіймає цілу людську природу, то ясно зрозуміла річ, що нема в нас ні одної такої сили, котра булаби винята з під так великої влади. Отже Він має царювати в умі чоловіка, котрого обовязком є, з совершенним підданєм себе, кріпко і постійно вірити в обявлені правди і науку Христа; має царювати над волею, котра повинна слухати законів і заповідий Божих; має царювати в серцю, котрого завданєм є відкинути природні наклони, а над усе любити Бога і до Него одного привязатись; має царювати над тілом і його членами, що наче знаряди, або по словам Апостола Павла наче *оружія правды Божої* (Римл. 6, 13) — (зброя справедливости Божої) повинні служити до внутрішнього освяченя душ. Як що те все подасться вірним християнам до докладного розгляненя і розважаня, о много легше дадуться они довести до всякої найвисшої пра-

ведности. О, коби то, Пречесні Брати, також і сі, що є поза Церквою, забажали і прийняли солодке ярмо Христа для свого спасеня, а ми всі, котрі за милосерною Божою волею є Його челядію, нести се ярмо не нерадо, але охочо, з любовю і свято. А коли наше жите устроїться по законам Божого царства, зберемо в радости найобильнійші добрі його овочі і як добрі і вірні слуги Христа станемо разом з Ним учасниками вічного блаженства і слави в Його небеснім царстві.

Нехай се бажанє і желанє із надходячим праздником Різдва Господа Нашого Ісуса Христа стане доказом Нашої вітцівської любови зглядом Вас, Пречесні Братя. Приймїть як задаток божих дарів Апостольське благословенє, котре з великою любовю уділяємо Вам, Пречесні Братя, Вашому духовенству і народови.

Дано в Римі, у Святого Петра, дня 11. місяця грудня, року Божого 1925, в четвертім році Нашого Понтифікату.

Пій Папа ХІ.

* * *

Повисшу Енцикліку поручаєся всім Душпастирам і Катехитам, щоби найперше самі добре перестудіювали, а відтак з амвона замість проповідий перечитували вірним, зглядно шкільній молодіжи, з поясненнями через тільки рази, доки не перечитаєся ціла Енцикліка. При пояснюваню належить головно на се звертати увагу, що Ісус Христос є найвисщим володарем, найвисщим законодавцем і що від захованя Його прав зависить добро держави, народів, родин і поодиноких людей. Як що в нинішних часах цілий світ в неспокою і замішавю, наколи народи терплять і стогнуть, то головна причина в тім, що наука, права і засади І. Христа злегковажені і зневажені.

Кромі сего заряджуєся, щоби в послїдну неділю жовтня н. ст. с. р. відіправилося ціле Богослуженє в честь Г. Н. І. Христа-Царя після примірників, котрі

по три розсилався до кожної парохії. В ту неділю відпадає Богослуженє воскресне, а береться тільки Богослуженє Христу-Царю.

В той день має відбуватися також акт прилюдного посвячення Серцю Христовому після формули уложеної Св. О. Папою Львом XIII. Формула ся і поученє подане є в книжці о „Набоженстві до Найсв. Серця Г. Н. І. Христа“ стор. 278—280 — Сей акт має відбутися при кінци співаної Служби Божої по заамвонній молитві при виставленю Найсв. Тайн в монстранції з захованєм всіх доточних приписів — по відспіваню три рази „Свя-тий, святий і т. д.“ має голосно відчитатися формула посвячення — по виголошеню сеї формули має відспіва-тися: „Тебе Бога хвалим“ відтак торжественне благосло-вене Найсв. Тайнами. На закінченє відспівати: „Под твою милость“, а відтак благословене і Отпуст.

О тім всім т. є. о маючїм відбутися Богослуженю і о прилюднім посвяченю Серцю Христовому належить вірних освідомити, поучити і заохотити до приймања Святих Тайн в тім дни, а то тим більше, що беручи участь в тім прилюднім посвяченю Серцю Христовому можна досягнути повного відпусту. Тому треба ту фор-мулу дуже помалу відчитувати і голосно так, щоби вірні могли чути і по тихо повторяти.

Катехити те саме учинять в церкві по читаній Службі Божій для молодіжи шкільної.

Повисше Богослуженя і акт посвячення Серцю Хри-стовому має відправлятися що року по всі часи. Сего року виїмково воно буде відправлятися в послїдну неді-лю жовтня, однак в слїдуючих роках буде установлений иньший речинець відповідаючий кругови свят нашого обряду. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 30-го серпня 1926 р.

† Григорий, Еп.

Ч. 5398/IV. Празнованє свята св. священномученика Йосафата. Сим заряджуєся, щоби перед святом св. Йосафата ОО. Душпастирі відправили наколи не девятницю, то в кождім случаю тридневницю в честь св. Йосафата, як також щоби само свято, котре сего року має перенестися на неділю т. є 28. падолиста н. ст., також старалися відправити торжественно в ціли скріплення катол. духа в нашім народі. Що до Молебня і виставлення Найсв. Тайн належить заховати як сказано в Вістнику з 1924 р. Ч. X—XII стор. 38—39. — Рівнож ОО. Катехити най стараються в той день шкільну молодіж загріти і скріпити в вірі і катол. дусі. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 30-го серпня 1926 р.

Ч. 5399/IV. Празнованє торжества Непорочного Зачатя Пр. Д. Марії. Як що року, так і в біжучім має обходитися величаво торжество Непорочного Зачатя Пр. Д. Марії і тому зарядженє оголошене в Вістнику з 1924 р. Ч. X—XII стор. 40—41 остає на дальше в своїй силі. Пригадуєся на складки в той день на катедральну Церкву в Станиславові з тим, що наколи котрий з душпастирів не пришле складки найдальше до місяця від дня сего торжества, буде йому стягнена місячна платня і обернена на потреби катедр. Церкви. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 30-го серпня 1926 р.

Ч. 2725/I. В справі віддаваня темпоралій ОО. душпастирям. З покликком на тутейше розпорядженє з дня 21. грудня 1925 р. Ч. 5164/III поручаєся сим поновно ОО. деканам, припиньувати, щоби при провізоричнім обсаджєню душпастирської посади, уступаючий душпастир передав протоколярно весь інвентар слідуєчому душпастирови, а при сталім обсаджєню парохій, щоби ординарятский відпоручник зглядно декан при відданю темпоралій віддавав точно, на письмі протоколярно весь інвентар парохіяльний і церковний новоінституованому парохови.

Пригадується, що так в першій як і другій случаю, всякі неправильності в інвентарі добра церковного і ерекціонального мають бути приготовані в списі, а заравом належить о тім безпроволочно повідомити Еп. Ординаріят. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 9-го червня 1926 р.

Ч. 5400/IV. О виконуваню приказів і розпоряджень церковної власти. На основі присяги канонічного послу-ху обовязаний в кожній священик виконувати совісно і точно зарядження і прикази своєї духовної власти. Тимчасом суть многі священики дуже недбалі і нерадиві в тім згляді. Сей брак почуття обовязків і послу-ху в впрост каригідний. Нераз треба аж цензурою, або грошевыми карами спонукувати до надіслання домаганой відповіди для Еп. Консистерії, чи Ординаріату. Суть деякі священики, котрі навіть Вістника не перечитають, щоби знати, які суть розпорядження. Найже ті священики знають, що така їх нерадивість буде карана навіть дуже тяжкими карами, бо дисципліна і послу-х мусить бути перестеріганий і захований. — Від. Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 30-го серпня 1926 р.

Ч. 19/орд. Конкурс на опорожнені посади при тут. Еп. Капітулі. Сим розписується конкурс на опорожнені посади при тут. Капітулі а іменно: Крилошанина-Архі-діякона і Крилошанина-Кустоса, зглядно дві посади Крилошан. — До подань, котрі мають ввестися до тут. Ординаріату найдальше до кінця жовтня с. р., належить долучити curriculum vitae з всіми датами. — Від Еп. Орди-наріату. Станиславів, дня 30-го серпня 1926 р.

Ч. 4056/I. Про зголошуванє зміни місць побуту через війскових священиків в резерві. На прошенє Епи-скопскої Курії Війск Польских з 15/VI. 1926 р. Ч. 4460/26 поручаєсь, щоби священики належачі до резерви, про

кождоразову зміну свого сталого побуту повідомляли до 48 годин повітову Команду доповнень (uzupełnień) як рівнож Епископску Курію Війск Польских в Варшаві. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 27-го липня 1926.

Ч. 5401/I. Розписанє на конкурс опорожнених парохій. Сим розписуються на конкурс слідуєчі спорожнені парохії:

1. Біла, Переволока і Жизномир. Поданя вносити до 30. жовтня, а іспит 4. і 5. падолиста с. р. о 9 год. рано. В поданю належить зазначити, о котру парохію петент стараєся, а наколи о всі, то треба осібно поданє внести на кожду з тих парохій.

2. Старуна, Товмачик, Хлібичин пільний, Пнів, Вовчинець. Поданя до 5. падолиста а іспит 18. і 19. падолиста с. р. о год. 9 рано. — Всьо проче як під 1).

3. Копачинці, Крогулець, Касперівці, Ясенів горішний, Турильче, Яблониця, Шешори, Волківці ад Борщів, Завале, Скопівка, Бобулинці. Поданя до 10. падолиста а іспит 9. і 10. грудня с. р. — Всьо проче як під 1).

4) Лесівка, Губин, Космирин, Глушків, Дубки, Суходіл, Сілець, Джурків, Жабокруки, Петрів, Ляточ, Устечко, Хмелева, Гюдів, Висічка, Горошова, Глинки, Цуцилів, Акришори, Уторопи, Давидківці, Колиндяни, Лосяч, Задубрівці, Попельники, Тростянець, Хомяків, Овняни, Дрищів, Ценява. Поданя до 20. падолиста а іспит 1. і 2. грудня с. р. — Проче як під 1). — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 30-го серпня 1926 р.

Ч. 5402/IV. Служба в честь Г. Н. І. Христа-Царя. Сим розсилаєся до кождої парохії по 3 примірники Служби в честь Г. Н. І. Христа-Царя. Кождий примірник коштує по 1 зл. Квоту ту належить побрати з церковної скарбони і сюди прислати найдалше до місяця від дня отриманя. Всім Урядам деканальним поручаєся безпроволочно залучені примірники враз з Ві-

стником до парохій своїх деканатів порозсилати. — Від Еп. Ординаріату Станиславів, дня 30-го серпня 1926 р.

Ч. 4609/IV. Участь духовенства в справі поборювання шкід лісових. Часто даються чути наріканя і скарги людей на роблені їм шкоди в лісі. Пошкодовані не раз не мають способу охоронити свої власности перед шкідниками, котрих навіть кари зі сторони власти адміністраційної і судової не поправляють. Населене в деяких околицях особливо гірських гадає, що шкода лісова не є крадежию ані взагалі каригідним вчинком, а навіть з такою гадкою не скриваєся. Деякого того роду шкідника навіть в св. сповіди тяжко переконати, що крадіж лісова є гріхом. То зло практиковане перед війною тепер по війні так збільшилося і розповсюдилось, що влада світська не будучи в силі ему запобічи і спинити навіть строгим каранем, звернулася до Єпископського Ординаріату з просьбою заапелювати до духовенства, щоби оно помагало єї в поборюваню шкід лісових.

Взиваючи Вч. ОО. душпастирів до бажаної співучасти в поборюваню шкід лісових, Єпископський Ординаріат отсим поручає їм, щоби в сих часах загальної неправости частійше на проповідях і катихизаціях в церкві а також при навчаню в школі пояснювали сему заповідь Божу і звертали увагу слухачів на то, що за зроблене шкоди лісової не тільки люди карають але і Бог, бо і оно є гріхом! — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 1-го вересня 1926 р.

Ч. 5412/IX. В справі друку Шематизму Епархії Станиславівської за 1927 рік. Єпископска Консистория наміряє видрукувати Шематизм Станиславівської Епархії на 1927 рік. Для того пересилає ся Всеч. Урядам Деканальним в залученю враз з Вістником Епархіяльним Ч. X—XII. 1926 р., відтинки Шематизму дотичних парохій, належачих до їх деканату, з припорученем доручити тії з розсилкою Вістника Епархіяльного поодиноким Урядам парохіяльним з тим, щоби поробили

в дотичних відтинках відповідні поправки після теперішнього стану фактичного і зазначили всі зміни, які зайшли до сего часу, як рівнож подали докладно каплиці богослужебні та придорожні каплички, знаходячі ся в обрубі їх парохій. Всеч. ОО. Парохів зглядно завідателів і душпастирів зобов'язує ся під особистою відвічальністю поправлені відтинки своему Урядови деканальному до кінця жовтня с. р. предложити, а Уряди деканальні по докладнім провіреню і евентуальнім справленю мають до 10. листопада с. р. включно до Епископської Консисторії надіслати. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 1-го вересня 1926 р.

Ч. 5487/IV. О молитвах за прослідуваних католиків в Мексику. Відомо вже всім загально о прослідуваню католицької Церкви в Мексику через безбожних ворогів. Прослідуване се рівняєся прослідуваню християн за часів поганських. З тої причини висловив Святійший Отець Папа Пій XI бажанє, щоби в цілім католицькім світі заряджено благальні молитви на упрошенє у Господа Бога помочи і витревалости для прослідуваних католиків, щоби те прослідуване устало, а zarazом, щоби Г. Н. І. Христос оказав своє милосерде над безбожниками і їх опамятав і навернув. Рівнож висказав Св. Отець бажанє, щоби вірні бажачі доступити відпусту в ювілейнім році до намірень висказаних в ювілейній Буллі долучали при посіщеню церквей також висще сказанє наміренє.

В тій гадці поручаєся також всім ОО. Душпастирам і Катехитам, щоби в найблизшу неділю по отриманю Вістника се оголосили вірним в церкві, зглядно молодіжи шкільній, загрили і заохотили до молитов, а zarazом при кінци Служби Божої при виставленю Найсв. Тайн відмовили 5 Отче наш і 5 Богородице Діво за прослідуваних католиків в Мексику і відспівали: Под твою милость. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 4-го вересня 1926.

Ч. 5241/IV. Порученє шкільного підручника: „Ісус у серцях дітей. Накладом Видавництва шкільних книжок вийшов в тім році шкільний підручник: Ісус у серцях дітей. Наука греко-католицької релігії на основі біблійних оповідань для дітей першої і другої кляси вселюдних шкіл. Уложив свщ. Іван Рудович, катехит і професор державної учительської семинарії у Львові. Ціна оправленого примірника 2 зл. 50 гр.

Для ОО. душпастирів і катехитів стане та книжка помічним середником в їх праці в церкві і школі; навчанє релігії буде могло відбуватися пляново, а через то обмине молодіж труднощі при переході з одної школи до другої.

Також можуть наші християнсько-католицькі родини користуватися сею книжкою при релігійно-моральнім вихованю дітей дома.

Сей підручник Епископський Ординаріят отсим поручав. — Від Еп. Ординаріату. Станиславів, дня 8-го вересня 1926 р.

Ч. 5233/IV. Справа печатаня мінеї. О. Петро Котович Ч. С. В. В. в Ужгороді прислав до Еписк. Ординаріату отсе письмо: „Наміряю печатати мінею. Се станесь, наколи наші Преосвященні Владики замовлять бодай а 250 примірників. Оден том (місяць) стоявби неоправлений 2 долари.

Найперше послідує печатанє одного тому, а наколи сей том розійдеться, буде печататись за ті самі гроші том II, III і... XII. значиться, Ваше Преосвященство пришлють на печатанє 1-го тому н. пр. 500 доларів, а розіславши випечатаний том по церквах і відобравши вложенний капітал уживють відобраних 500 доларів на замовленє II-го тому і т. д. — Се бувби найлекший, хоч повільний спосіб, щоби заосмотрити наші церкви в Мінеї“.

Подаючи се до відома, поручаєся Вч. ОО. душпастирям, щоби зголошували в Епископськїм Ординаріятї замовленя на 12 томів мінеї. Коли буде 250 зголошень,

Єпископський Ординаріят замовить таке число примірників минеї. — Від Єп. Ординаріату. Станиславів, дня 8. вересня 1926 р.

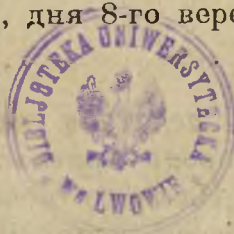
ХРОНІКА.

Іменованє: Ч. 18/орд. О. Др. Іван Лятишевский зістав іменований референтом тут. Єп. Консистерії.

Упокоївся. Ч. 4993. О. Атаназий Мойсейович, парох в Пнївю, дня 28-го липня 1926 р.

Від Єпископскої Консистерії.

Станиславів, дня 8-го вересня 1926 р.

о. Теодор Паливода
за канцлера.